

FELVIDÉKI MAGYAROK

JELLEN – LÉT

2020/IV. Elektronikus folyóirat



Készítette a Szövetség a Közös Célokért a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával



A nemzeti újrakezdés éve előtt

Tisztelt Olvasóink. A Felvidéki Magyarok 2020/4. számával 38. alkalommal jelenik meg elektronikus folyóiratunk.

Ha a közéleti helyzetet nézzük, sok örömünk nem volt a 2020-as esztendőben. Trianon 100. esztendejében a felvidéki magyarság parlamenti képviselő nélkül maradt. És még a koronavírus-járvány miatti intézkedések is megnehezítik életünket. Most az egységesülés felé történő lépések, amelyekre természetesen visszatekintünk.

Ha a futballt nézzük, igen, hiszen Magyarország válogatottja kijutott az Európa-bajnokságra, amely részben Budapesten kerül megrendezésre. A dunaszerdahelyi DAC is szép sikereket ért el, sajnos, gyakran szurkolók nélkül. De emlékezzünk például csak arra a pillanatra, amikor a nagyszombati csapat ellen milyen koreográfiával hajsolták a csapatot a győzelembe – benne Szent István királyunk címerével! Ez megér egy címlapfotót is – a szurkolók példát mutattak, hogy soha nem adhatjuk fel a célokért folytatott küzdelmet!

Sajnos legutóbbi számunk megjelenése óta is számos kiváló egyéniségünk távozásával szegényedtünk, egy egész lapszámot megtölthetnénk a rájuk való emlékezésekkel, most Szócs Géza, Halzl József és Kátai Zoltán életművét elevenítjük fel.

Szerencsére örömteli pillanatok is voltak, Csóti Györgyöt 80., Csáky Károlyt pedig 70. betöltött életjubiléuma alkalmából köszöntjük. Ugyancsak voltak kedvező pillanatok Európában is, hiszen ígéretes úton jár a kisebbségvédelem és a nemzeti régiók érdekében indított európai polgári kezdeményezés is.

A felvidéki magyarok Magyarország támogatására is kezdeményezően léptek fel, ami szintén üde színfoltja volt az esztendőnek.

Iskolarovatunkból Albert Sándor szavait ajánljuk figyelmükbe. Múltidézőként pedig a pozsonyi csatát és 1944 karácsonyának poklát idézzük fel.

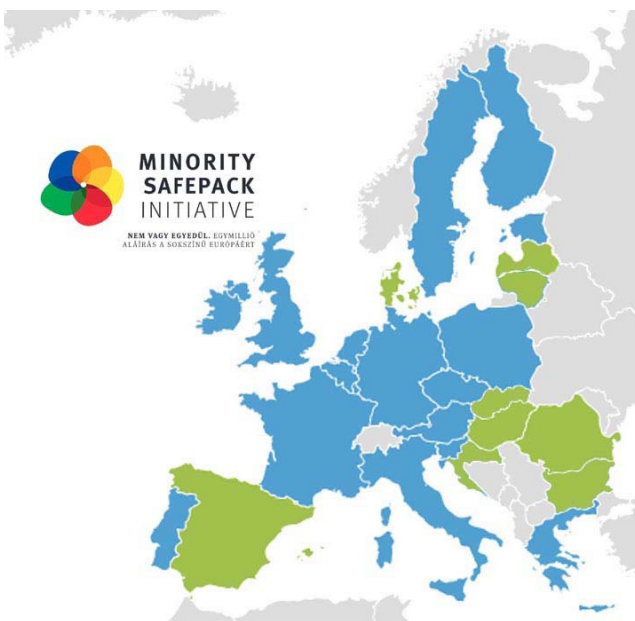
Egy hónappal ezelőtt tartották a Magyar Állandó Értekezlet ülését, amelynek üzenete: 2021 legyen a nemzeti újrakezdés éve. Úgy legyen, sok sikert hozzá!

Elektronikus folyóiratunk a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával jelent meg. Olvasóinknak kellemes időtöltést és boldog új évet kívánunk.

A szerkesztők

Az EP nagy többséggel támogatta a kisebbségvédelmi európai polgári kezdeményezést

Az Európai Parlament csütörtökön nagy többséggel támogatta az őshonos kisebbségek jogainak európai uniós szintű védelmét sürgető Minority SafePack polgári kezdeményezésről szóló állásfoglalást.



A brüsszeli testület képviselői cselekvésre szólították fel az EU végrehajtó testületét, az Európai Bizottságot, és jogszabályjavaslatokat várnak a kisebbségi nyelvek és a többnyelvűség védelme érdekében.

A több mint egymillió uniós állampolgár által aláírt kezdeményezésről szóló állásfoglalásban a politikusok elismerték ugyan, hogy a kisebbségvédelem a tagállamok hatáskörébe tartozik, de ismételten uniós minimumkövetelményeket várnak a kisebbséghez tartozók jogainak védelmére. Felhívták a figyelmet a regionális nyelvhasználat garantálásának fontosságára, és arra kérik a bizottságot, hogy támogassa a kulturális és nyelvi identitás megőrzését célzó, ösztönző lépéseket egyebek között az oktatás, a kultúra és a közszolgáltatások területén, és foglalkozzon egyes kisebbségi nyelvek kihalásának veszélyével.

Az állásfoglalás az európai nyelvi sokszínűséggel foglalkozó központ létrehozását is javasolja, és arra kéri a bizottságot, hogy támogassa a nyelvi kisebbségek saját nyelvű médiaszolgáltatásait.

Az EP aggodalmának adott hangot a nemzeti és nyelvi kisebbségek ellen irányuló gyűlölet-bűncselekmények és gyűlöletbeszéd “riasztó mértékű” terjedése miatt is. (2020.12.17.)

Alább Tárnok Balázs, az EUstrat – Európa Stratégia Kutatóintézet kutatója, a Rákóczi Szövetség alelnöke tájékoztat:

Az EP – néhány módosítás átültetése után – nagy többséggel, 524 igen, 67 nem szavazattal és 103 tartózkodó szavazat mellett elfogadta az állásfoglalást. Az állásfoglalás értelmében a nemzeti kisebbségek nyelve és kultúrája az Unió kulturális örökségének szerves részét képezi. Az EP ezért felszólítja a tagállamokat a kisebbségek jogainak védelméhez szükséges intézkedések elfogadásá-

ra. A dokumentumban az EP támogatja a Minority SafePack javaslatcsomag valamennyi elemét, és arra szólítja fel a Bizottságot, hogy terjesszen elő jogalkotási javaslatokat a kezdeményezésben foglaltaknak megfelelően.

Az EP az állásfoglalásban felidézi az általa 2018-ban – Nagy József akkori EP-képviselő által jelentéstevőként előterjesztett – nagy többséggel elfogadott kisebbségi jogminimumról szóló állásfoglalást, amely szintén a nemzeti kisebbségek érdekében történő uniós jogalkotás megindítására szólította fel a Bizottságot, máig eredménytelenül. Az EP szintén utal a Csáky Pál európai parlamenti közbenjárásának eredményeként szintén 2018-ban elfogadott, őshonos kisebbségekről szóló európai parlamenti állásfoglalásra is.

Miért fontos, hogy az EP kiáll a Minority SafePack mellett?

A kezdeményezés Európai Bizottság által pozitív elbírálása melletti legnagyobb befolyásoló tényezőnek a több mint egymillió uniós polgár kifejezett akaratának kellene lennie, ez azonban a polgári kezdeményezések korábbi gyakorlatának tanulságai alapján messze nem elég. Az eddigiekben a Bizottság által megvizsgált, aláírásgyűjtést sikerrel teljesítő négy európai polgári kezdeményezésből a brüsszeli testület három kezdeményezést bármilyen előterjesztés nélkül söpört le az asztalról. Különösen fontos tehát, hogy az uniós polgárok kellő számának támogatása mellett a szervezők megfelelő politikai támogatottságot tudjanak felmutatni kezdeményezésük mellett, mind az uniós, mind pedig a tagállami intézmények részéről.

A Minority SafePack szervezői, a kezdeményezés mögött álló Európai Nemzetiségek Föderatív Uniója (FUEN), valamint annak elnöke, Vincze Loránt, az elmúlt években figyelemreméltó érdekérvényesítő tevékenységet fejtett ki e széleskörű politikai támogatottság megszerzése érdekében. Legutóbb például a német Bundestag fogadott el egyhangúlag határozatot a Minority SafePack támogatása érdekében, valamennyi bundestagi párt támogatásával.

Ebben a politikai nyomásgyakorlásban tölt be különösen fontos szerepet az Európai Parlament Minority SafePacket – és ekképpen az őshonos közösségek európai uniós védelmét – nagy többséggel elfogadott támogató állásfoglalása, amely jelentős politikai nyomást helyezhet a Bizottságra az ügy pozitív elbírálása érdekében.

Mi következik most?

Az Európai Bizottságnak 2021. január 15-éig kell közzétennie a Minority SafePack-kel kapcsolatos következtetéseit tartalmazó közleményét, amely a kezdeményezés – és végső soron az uniós polgárok kifejezett akarata – feletti „ítélethirdetés” lesz. A Bizottság dönthet úgy is, hogy a szervezők által előterjesztett kilenc jogalkotási javaslat mindegyikét elutasítja vagy elfogadja. A Bizottságnak a kezdeményezésre adott válasza tehát nem csupán e polgári kezdeményezésről hozott döntés, de

az uniós kisebbségvédelem mérföldköve is lesz.

Az őshonos nemzeti kisebbségek védelme, mint magyar nemzeti minimum

A Minority SafePack mind Magyarországon, mind a Kárpát-medencei magyar közösségek körében széleskörű konszenzust teremtett. Az aláírásgyűjtésben tapasztalt széleskörű társadalmi összefogáson túl a kezdeményezés szokatlan politikai egységet teremtett a politikai térben is. 2017-ben a magyar országgyűlésben és

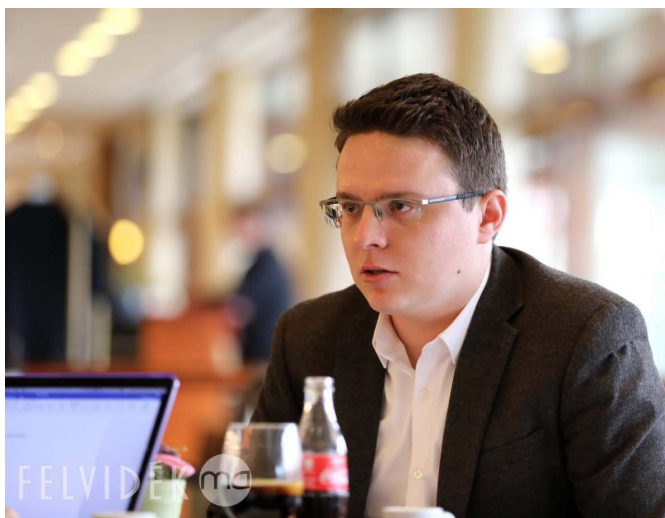
a Máért ülésén is valamennyi parlamenti frakcióval akkor rendelkező politikai párt támogatta a kisebbségvédelmi kezdeményezést. A csütörtöki állásfoglalást pedig pártpolitikai hovatartozástól függetlenül mind a 21 magyarországi EP-képviselő támogatta. Mindemellett Magyarország kormánya az elmúlt évek során politikailag és pénzügyileg is aktívan támogatta a kezdeményezést.

A szlovák EP-képviselők közül a Smer-SD, a PS és az OĽANO politikusai támogatták az állásfoglalás elfogadását, a SaS (Nicholsonová, Jurzyca), a Spolu (Bilčík, Wiezik) és a KDH (Lexmann, Stefanec) küldöttei tartózkodtak, míg a Kotleba-párt listájáról európai parlamenti mandátumot szerző képviselők (Uhrík, Radačovský) az állásfoglalás elfogadása ellen szavaztak.

A Minority SafePack, mint az uniós kisebbségvédelem mérföldköve

Ahogy az EUstrat által szervezett novemberi konferencián a Nemzeti Közzolgálati Egyetemen működő kutatóintézet vezetője, Navracsecs Tibor korábbi uniós biztos, az európai polgári kezdeményezések rendszerének magyarországi nagykövete is kifejtette, a Minority SafePack új fejezetet nyitott az európai integráció történetében, hiszen sikerével végre megjelent az európai belpolitika radarján az őshonos nemzeti kisebbségek témája. A Minority SafePack tényleges hatása azonban nagyban függ attól, hogy a Bizottság milyen döntést hoz a javaslatcsomag érdeméről.

A kezdeményezés azonban már most mérföldkő az uniós kisebbségvédelemben, hiszen az Európai Bizottság eddig soha nem vette napirendjére a kérdést, most azonban a sikeres aláírásgyűjtésnek köszönhetően a testületnek színt kell vallania az őshonos nemzeti kisebbségek védelmével kapcsolatban. Ez pedig közös sikerünk, mindazoké, akik aláírásukkal vagy aláírások gyűjtésével támogatták a kezdeményezést. Ha csak kis részben is, de aktívan tudtuk befolyásolni az uniós döntéshozatali folyamatokat és az uniós kisebbségvédelem alakulását. (2020.12.17.)

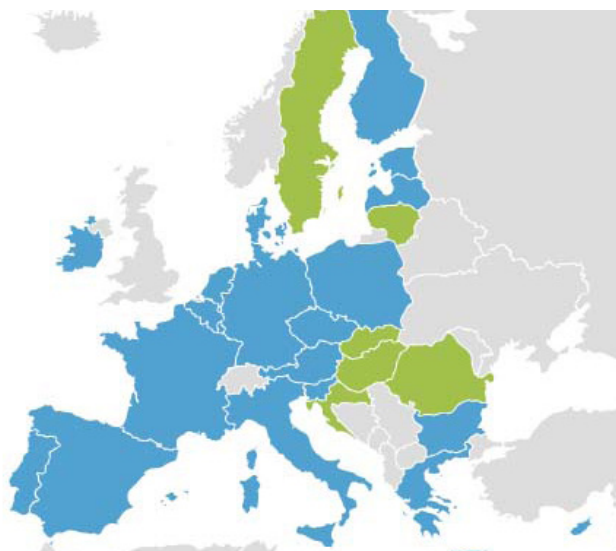


Tárnok Balázs (Fotó: Színek János/Felvidék.ma)

Még egy országból kell a szükséges számú aláírás a nemzeti régiók védelmében indított kezdeményezés sikeréért

A nemzeti régiók védelmében indított európai aláírásgyűjtés folytatásában és egy új európai etnoregionális mozgalom megalapozásában reménykedik a kezdeményezést elindító Székely Nemzeti Tanács (SZNT), mondta az MTI-nek Izsák Balázs, az SZNT elnöke 2020 november 8-án.

November 7-ig már ugyan több mint egymillió aláírás gyűlt össze, és az eddigi három mellett további két tagállamban, Litvániában és Horvátországban sikerült elérni a küszöbértéket, de



még mindig nincs meg a szükséges hét tagállam ahhoz, hogy a nemzeti régiók ügye az európai döntéshozó szervek asztalára kerüljön. Kiemelte: az elmúlt félévnek van olyan hozadéka, amely számokban nem kifejezhető, hiszen újabb szervezetek csatlakoztak a kezdeményezéshez, újabb kapcsolatok születtek, amelyek fontosak annak elérésében, hogy az európai uniós jogszabály megalkotása mellett megalapozzák a nemzeti régiók európai mozgalmát. Izsák Balázs az eredmények közé sorolta, hogy a katalánok és a szárdok is felkarolták a kezdeményezést.

December végén a kezdeményezés kapcsán indított petíció kampányfőnöke, Pesty László elmondta: Svédországban is összegyűltek a szükséges aláírások, így már csak egy országban kell teljesíteni az előírást.

A koronavírus-világjárványra tekintettel az Európai Bizottság újabb három hónappal meghosszabbította a Székely Nemzeti Tanács (SZNT) által indított polgári kezdeményezés határidejét, amely így 2021. február 7.

Az aláírásgyűjtés tavaly május 7-én indult; a járványra tekintettel egyszer már meghosszabbították annak határidejét hat hónappal, november 7-éig. Pesty László felidézte: a szükséges aláírásszám már május elején összegyűlt, de ekkor még a hét országból csak három teljesítette az előírást: **Magyarország, Szlovákia és Románia**. Ősszel **Litvániában és Horvátországban**, most pedig **Svédországban** is összegyűlt a szükséges aláírás. (2020.11.08.)

Az egységesülés útján

December 16-án Forró Krisztián, az MKP elnöke és Sólymos László, a Most-Híd vezetője (lásd a képen) tájékoztatták a sajtó képviselőit a magyar pártok tárgyalásainak eredményéről. A két párt megegyezett, hogy egységes pártot alkotnak, majd nyilvánosságra hozták azokat az alapelveket is, amelyeket a tárgyaló felek jóváhagytak. A sajtótájékoztatón Forró Krisztián hangsúlyozta, hogy azért fog dolgozni, hogy az egység minél szélesebb legyen.



Alapelveink

1. A [a_párt_neve] egy olyan gyűjtőpárt, amely a magyar közösség és a magyarok régiók képviseletét valósítja meg országos, regionális és helyi szinten. Felvállalja továbbá a Szlovákiában élő további nemzeti közösségek, az ország déli és keleti régióiban élők érdekképviseletét.
2. A párt a demokrácia alapelveit valló és gyakorlatba ültető politikai gyűjtőpárt, amely a jogállamiság elveit betartva végzi tevékenységét; a szabad versenyen alapuló, szociálisan érzékeny és környezetbarát piacgazdaság híve.
3. A demokratikus pluralizmus és tolerancia határa magának a pluralizmusnak és a toleranciának, valamint az emberi jogoknak a tagadása, illetve tevőleges megkérdőjelezése. A demokratikus pluralizmus és tolerancia elvei a párt belső felépítésében és működésében is tiszteletben tartandók.
4. Valljuk, hogy minden állampolgárnak joga korlátozások nélkül használni anyanyelvét, azon megszerezni a tudást, kamatoztatni azt és kulturális tevékenységet folytatni.
5. A párt tevékenységének alapelvei: a szerződések, megállapodások betartása, a partnerek egyenrangúságának, méltóságának tiszteletben tartása, a demokratikus politikai kultúra szabályainak érvényesítése, valamint a nyitottság, a hitelesség, a szavahihetőség, a kiszámíthatóság.
6. Az alkotmány és a hatályos jogszabályok, a hatályos nemzetközi jogi normák és emberjogi keretszabályok (Európai Unió, Európa Tanács, ENSZ) valamint a demokratikus jogállamiság elveinek elfogadása és tiszteletben tartása tevékenységünk alapvető kerete.
7. Kiállunk az Európai Unió-, a NATO-tagság, és az ország eddigi irányultsága mellett, miközben az alapvető és legközelebbi partnerséget a Visegrádi Négyek kötelékében látjuk az EU-n belül.
8. Az európai politikai és ideológiai besorolásunkat tekintve, tagságunkat továbbra is az Európai Néppártban képzeljük el.
9. Korrekt kapcsolatra és nyitottságra törekszünk a szlovákiai és magyarországi politikai pár-

- tokkal és politikusokkal. Különösen fontos számunkra az államhatárokon átívelő magyar-magyar és további kapcsolatok elmélyítése és bővítése.
10. Nyitott és korrekt kapcsolatra törekszünk a civil társadalom szereplőivel, a szakmai szervezetekkel, valamint a média képviselőivel.
 11. Egymást nem legyőzni, hanem meggyőzni akarjuk. Szövetségben, együttműködésben az erő.
 12. A párt politizálását szakmai alapokra helyezzük.



Kiütkeresés a szerencsevadászok száználmas kis zsaroló játékának hatástalanításához (is)

Megvan annak a diszkrét bája, amikor a Mózes-Orosz-Nagy trió akarja bemutatni a világnak a Most-Hidat.

Fiúk, mi itt a közösségi oldalon már akkor vegyeséssel meccseltünk, amikor ti még a pártlapjukat szerkesztettétek, futószalagon rendeztétek a gombaszögi fórumaikat, Józsit

meg inkább hagyjuk is.

Nem tudom, mi a kiábrándítóbb: Hogy egy még meg sem alakult párt elnökségének összetétele miatt (kb. 1 helyről beszélünk) képesek vagytok ország-világ előtt kiverni a balhét, vagy hogy ezt csak alibiként használjátok az egyébként általatok elindított, nevetekben is hordozott, csak épp súlytalanságotok (helló, 0,5%) miatt a kezetek közül kicsúszott, tehát megsemmisítendő összefogás szétzúzására. Szóval köszi, ne! Nem kell a színház. Erre a gyomorforgató képmutatásra pont annyira van szüksége a felvidéki magyarságnak, mint a Most-Hídra magára.

A felvidéki magyar közéletben a népiek (MKP-s és csemadokos gerinc), a liberálisok (most-hidas maradványok), az aktivisták (szlovák pártok magyarjai) mellett most megjelentek a jakobinusok is (Összefogás).

Ezzel egy újabb szellem lett kiengedve a palackból, mert egyre nyilvánvalóbb, hogy a fiúk és lányok forradalmat akarnak. Meggyőződésem, hogy az a zsigeri nyomulás és gátlástalan törtetés, amit az Összefogás behozott a közéletbe, még hatalmas károkat fog okozni. Ha hagyjuk!

Mindig a fontolva haladás és a kiszámítható reformok pártján álltam. Aki tanult történelmet, mást nem is nagyon vallhat. Nem hiszem, hogy a totális pártegyesítés járható út. Elég meghallgatni az embereket, vagy beleolvasni a fb-os reakciókba. Még mindig rettenetesen mélyek az árkok, és a Híd megítélése Bugár nélkül sem lett jobb. Halott márka.

Ugyanakkor egy új *modus vivendi* kialakítása már létkérdés, amit a '21-es népszámlálás eredményei csak még nyilvánvalóbbá tesznek majd.

Én az önálló pártok laza szövetségében látom a kiutat. A német CDU-CSU modell sokkal elfogadhatóbb lenne a törzsválasztók számára, nem beszélve arról, hogy szélesebb társadalmi rétegekhez jutnánk el általa. A vegyes házasságban élőket, a többi nemzetiséget és a magyarlakta járások szlovákjait nem tudjuk megszólítani egy etnikai párttal, márpedig szükség van rájuk. A keménymag pedig összeszorított foggal sem fogja elfogadni az őt egyszer már cserbenhagyó fél iránymutatásait.

Miért nem hozzuk létre első lépésként egy etnikai, regionalista magyar párt és egy nemzetiségi, polgári párt szerződéses szövetségét, amely – ha működőképesnek bizonyul – egy későbbi, közös célokkal és közös programmal bíró, letisztult szerkezetű párttá fejlődhet?

A '22-es önkormányzati választások, ahol külön-külön indulnánk, de egymással szemben nem (tehát végső soron szövetségben) például ennek az új rendszernek egy kiváló tesztje lehetne.

Ez tudná fokozatosan feloldani az egy csapásra feloldhatatlan feszültséget, egyúttal hatástalanítaná a saját filozófia nélküli, pusztá hatalomvágytól duzzadó szerencsevadászok szármalmas kis zsaroló játékát.

Gubik László

A szerző a véleményét a közösségi oldalán osztotta meg, december 17-én.

Van miből tanulni: az erdélyihez hasonló politikai összefogás kellene a Felvidéken is

December 6-án tartották Romániában a parlamenti választásokat, melyen a magyar pártok alkotta szövetség 6,2%-os eredményt ért el, és valószínűsíthetően kormánytényező is lesz.

A magyar formáció összesen 21 képviselői és 9 szenátori mandátumot szerzett. Ezen a választási szövetség alkotta három párt osztozik arányosan, a támogatottságuknak és politikai súlyuknak megfelelően.

A három politikai entitás ugyanakkor nem bohóckodott választási párt létrehozásán, hanem a legdominánsabb szubjektum, az RMDSZ (Romániai Magyar Demokrata Szövetség) listáján mérettettek meg. Ennek fényében az Erdélyi Magyar Néppártból és a Magyar Polgári Pártból alakult Erdélyi Magyar Szövetség a pár hónappal korábbi helyhatósági választásokon elért eredményeik az RMDSZ-éihez viszonyítva 1-1 befutó mandátumot kaptak az RMDSZ listáján. Oltean

EGYSÉGBEN AZ
ERŐ!

NEHÉZ IDŐKBEN
ÖSSZEFOGUNK

december 6.

VASÁRNAP
GYŐZZÖN
A MAGYAR ÖSSZEFOGÁS!

EGYÜTT A
MAGYAROKÉRT!

 **MAGYAR
EGYSÉG AZ ERŐS
KÉPVISELETÉRT**

 **ERDÉLYI MAGYAR
NÉPPÁRT**
**ERDÉLYI MAGYAR
SZÖVETSÉG**

Csongor, a Magyar Ifjúsági Értekezlet elnöke (az RMDSZ ifjúsági társszervezete) szerint ez a két mandátum is nagyon méltányos és nagyvonalú volt, hiszen az erőviszonyok alapján csak valamivel több, mint egy járt volna az úgynevezett "belső ellenzéknek", ám az RMDSZ úgy döntött, felkerekíti azt kettőre. Ugyanakkor a két személy kilétét az RMDSZ-nek is jóvá kellett hagynia.

A 30 mandátum megegyezik az RMDSZ korábbi parlamenti helyeinek számával, abszolút szavazatszámok ugyanakkor a választási konstrukció hatására sem növekedtek, sőt az alacsonyabb országos részvétel miatt csökkenés tapasztalható.

Ebből kiindulva az ugyancsak képviselőjelölt, Oltean Csongor úgy értékelte, hogy bár hangulatában volt közösségi élménye az összefogásnak, a választási matematikánál ez nem mutatkozott meg. „A választók ugyan vágytak az egységre, örültek, hogy nincsenek egymással szembeni acsarkodó kampányok, konfliktusok, de szavazatszámban mégsem látszódott ez meg szinte egyáltalán. Holott most lehetett volna történelmet írni ezzel az erdélyi magyarságnak, hisz nagyon alacsony, alig 31 %-os volt az országos részvétel átlaga. Ám a magyar részvétel is sajnos messze elmaradt a tavalyi EP-választások eredményeihez képest, amikor az RMDSZ bár egyedüli magyar pártként indult, alig haladta meg az 5%-ot. Ugyanennyi szavazattal most akár 8% is elérhető lett volna” – magyarázza az ifjú politikus.

Ha megvizsgáljuk a magyar formáció választási összetételét, akkor azt láthatjuk, hogy 28:1:1 arány érvényesült, míg tájainkon az 5 felvidéki magyar párt közül 3 éppen 3:2:1 arányról tár-

gyalgat. Ráadásul ezek az arányok egy újabb választási pártban érvényesülhetnek majd, a többi (az ötből 3) pedig felozlatja magát. A másik két mikro párt sorsáról továbbra se tudni, mi lesz.

Tehát a politikai szubjektum gerincét adó MKP eleve 50%-ra determinálja magát, míg a megszűnés felé zuhanó, NAKA-látogatásoktól rettegő Hidat 33%-ra definiálják, a mérhetetlenség és a 0,2 % között billegő Összefogás pártot pedig felülreprezentálva 17%-ra emelik. Mindazonáltal korábbi sajtóértesülések szerint az akár egy teherliftben elférő párt (mely saját bevallása szerint csak a 2020 márciusi választásokra alakult, ám mégis megmaradt) mohósága gátolja még ezt a logikátlan és aránytalan egyezséget is, mivel támogatottságuk illúziójától messzire elrugaszkodva sokkal nagyobb súlyt akarnak.

A pártocska vezéregyénisége a korábbi hidas miniszter és EP-képviselő, Nagy József többször is hangsúlyozta az előválasztás intézményének megfontolását. Valljuk be viszont, hogy alig félmillió, ugyanakkor mintegy 500 kilométeren elhúzódó közösségünk életében ez nehezen lenne kivitelezhető. Mindazonáltal az erdélyi mintához hasonlóan a 2022-es önkormányzati és megyei választások kitűnő előválasztásként besúlyozhatják a 3, illetve 5 pártot. Odafigyelve persze, hogy versenyhelyzet csak ott lehessen megengedett, ahol nem fenyeget a verseny miatti szlovák mandátumszerzés, így az előválasztás értelemszerűen némi koordinálást igényelne.

Okuljunk erdélyi testvéreink fifikált realitásérzekéből és teremtsük meg mi is az egyesült, igazságos és arányos magyar politikumot a Felvidéken!

Csonka Ákos

A nagy magyar egyesülés (egyes ülés)

Hetek, hónapok óta csordogál a szlovákiai magyar politikai egyesülés folyócskája. Aki még emlékszik a 2019-es eseményekre, az jól tudja, több körben is történtek próbálkozások arra, hogy egy magyar vagy nemzetiségi lista legyen kialakítva, hiszen azt csupán a „kincstári optimizmus” mondathatta, hogy több szápra bontva is esélyes a parlamenti bejutás.

A választásokat követően pedig azt gondolhattuk, hogy talán észhez tér a magyar politika és kialakul valamilyen egységesülési irány, és talán-talán rádöbben a politikai elit egy része az alábbi kérdések megkerülhetetlenségére:

Mit is akar a választópolgár? Fenntartani az állandó viszályt vagy elérni, hogy közösségi – települési szinten ne mutogassanak egymásra a magyarok, hogy te ez, te meg az vagy. Esetleg a választásokon ne kelljen A vagy B listát választania, tudván, hogy a szavazóbázis megosztása egyenlő a parlamenti kimaradással, melynek végkövetkezménye a magyar politikai cselekvőképesség megszűnése lehet (azaz: lett is).



Cselekvőképese-e a szlovákiai magyar politika? A tömör válasz szerint nem, azaz: nemzetközi és országos szinten nem. Sem európai parlamenti, sem szlovák törvényhozási szinten nincs jelen. A szlovák média részére láthatatlan, a gondjaink és ügyeink meg sem ütik a média figyelmének szintjét, amin fikarcnyit sem változtat egyeseknek a kormányfőhöz, köztársasági elnökhöz vagy

valamely államtitkárhoz fűződő tanácsosi kapcsolata.

Porszemek, melyek a közösségen belüli vitát hivatottak fenntartani, és nem az önálló politikai akaratunk megjelentetését. Felmerül még egy kérdés, mely az összmagyar politikai akarat szintjét jelenti, de legyünk magunkhoz őszinték, a magyarországi politikai elit részére is vonzóbb egy sikeres közösséget látni (fogadni), mint az egymás skalpját vágók között kacskaringózni.

Tegyem hozzá, hogy a cselekvőképesség hiánya és a hatalommal szembeni Stockholm-szindróma csupán a többségi társadalmat tölti el örömmel, mert így bármit lenyomhat a magyar közösség torkán, mit több, még magyar szavazatokat is szerezhet magának! Mert ugye a választópolgár megunva a cselekvőképesség hiányát, lassan átcsoroghat a szirénhangú magyar platformokhoz, amihez még a „fake news” kategóriájú fizetett magyar bértollnokok is örömmel adják a támogatást.

Magyar politikai entitás?! Az országban a magyar közösség aránya 8-8,5 százaléknyi lehet, ami egy ötszázalékos választási küszöbnél – a korfa ismeretében – azt jelenti, hogy simán kellene vennie a választási akadályt. Ehhez – és természetes módon a saját gondjaink kezeléséhez – csupán egy politikai entitás létezhet.

Azaz a szlovákiai magyarságnak fel kell ismernie, hogy csak akkor lehet sikeres, ha önálló politikai közösségként fogalmazza és jeleníti meg magát.

Vitás kérdések, világnézeti különbségek és különböző látásmódok mindig lesznek, ez természetes, de saját vitáinkat belsőleg kell lefolytatnunk. Mert az elemi létszükségleteink, megmaradásunk alapkövei egyek és közösek.

Az már mélyebb gond, hogy ma attól hangos a média: a viták az arányokról (székekről) szólnak, a cselekvőképesség kérdése fel sem merül... Elszomorító azt látni, hogy a politikai közösség megteremtése helyett „a nagy magyar egyesülést” vannak, akik egyes üléshelyek megszerzésének tekintik csupán. Életveszélyes játék ez, így nem lehet a magyarság bizalmát visszaszerezni, csupán még inkább elveszíteni!

Öry Péter

Trianonra a válasz ma csak az autonómia lehet – mondja a 80 éves Csóti György



Csóti György új könyve a Kairosz kiadónál jelent meg

November 24-én tölti be 80. életévét Csóti György, a magyar nemzetpolitika markáns képviselője. Kerek életjubiläumát munkával ünnepli. Új könyvének bemutatóján mi is ott voltunk, és rákérdeztünk, hogyan és miben látja a határokon átívelő magyar nemzet helyzetét és esélyeit.

Csóti György 80 éve – dióhéjban

Tősgyökeres budapesti lakos, ott született, ott szerzett villamosmérnöki diplomát, és ott él ma is. A rendszerváltás idején Antall József (MDF) első szabadon választott miniszterelnök környezetében ismerhettük meg. Már akkor megmutatkozott érzékenysége az elcsatolt területen élő honfitársai iránt. Ez megnyilvánult abban is, hogy országgyűlési képviselőjelöltként 1994-ben a felvidéki Pogány Erzsébetet (a hírportálunkat kiadó Szövetség a Közös Célokért első igazgatója akkor a Duray Miklós vezette Együttélés politikai mozgalom vezető munkatársa volt) bízta meg a kampányfőnöki teendővel. Teljes sikerrel, Csóti György újra bejutott az Országgyűlésbe. 2011-ben – immár a Fidesz-KDNP listáján – ezt szintén megtette. Csóti György írásait rendszeresen olvashatjuk hírportálunkon, legutóbbi írásának sajnos nagyon szomorú oka volt, hiszen

Szócs Gézára, a nemrég elhunyt kiváló erdélyi íróra, barátjára és munkatársára emlékezett. Ma is aktívan dolgozik, a Kisebbségi Jogvédő Intézetet vezeti, az intézmény honlapján bővebb szakmai életrajzát is olvashatjuk.

Trianon után száz esztendővel

Csóti György új könyve elegánsan kivitelezett, tömör, lényegre törő kiadvány. Nemzetpolitikai elemzéseiben arra a kérdésre keresi a választ, hogy „Beteljesedik-e a herderi jóslat az elveszített magyarlakta területeken? Ez egyébként a könyv alcíme is. Mint ismeretes, a német filozófus a 18. században azt jóslta, hogy a más nemzetek közé beépülve élő magyarok elvesznek majd, és „századok múltán talán nyelvüket is alig lehet felfedezni”.

A szerző tényszerűen ismerteti az elcsatolt területeken élő magyar nemzeti közösségek helyzetét. Szavaiból, gondolataiból a féltő aggodalom érződik, könyvének fő hozadéka azonban a gondolatai megfogalmazásában van, a valóság talaján élő politikus egyértelmű választ ad, hogy csakis a tényleges és teljes körű autonómia kivívása az, amely megmaradásunkat biztosítani tudja. Sokat tapasztalt politikusként azért beszélgetésünk alkalmával emlékeztetett két politikai bölcsességre is, miszerint a politika a lehetőségek tudománya, amelyben „nincs soha és mindörökké!”.

Érdekes a könyv struktúrája is, két irodalmi nagyságunk üzenetei között találjuk Csóti György gondolatait. A szerzőt Illyés Gyula egyik 1977-ben publikált írása terelte a nemzetpolitika irányába, „Cselekedni kell, mert elfogy a magyar őseink földjéről!” – olvasta annak figyelmeztető szavait. A másik nagyság József Attila, akinek az „Érted haragszom, nem ellened” című versére emlékeztet. Nem hiába, Csóti azt a nézetet képviseli, hogy a hibákat meg kell nevezni, beleértve a saját mulasztásainkat is. Ezt megteszi könyvében is, például amikor a történelemhamisításokra tekint vissza, emlékeztet rá, hogy Antall Józseftől azt a megbízást kapta, irányítsa azt a felvilágosító munkát, amely tisztázza a múltunkat. A kezdeti lépések megtörténtek, ám „a külügyminiszter másként látta a dolgokat. (...) Így aztán a tevékenység szép lassan elhalt” – tájékoztat a könyv szerzője.

Csóti György könyvében kiemelt szerep jut a Közép-Európában történt rendszerszintű változások értékelésének is. Ezt megelőzően a szovjet tömbön az első halálos csapást 1956 (Magyarország) hozta, majd jött 1968 (Csehszlovákia) és 1980 (Lengyelország), s a szerző szerint a változásokban komoly szerepe volt Ronald Reagan amerikai elnöknek, aki az űrprogram területén hallgatott Teller Ede magyar tudósra, és ez nagyban hozzájárult a Szovjetunió meggyengüléséhez. Ez még nem jelentett valódi rendszerváltozást, „a kommunisták feladták ugyanis politikai hatalmukat, de pozícióikat átmentették gazdasági területre” – olvashatjuk a könyvben.

A Felvidéken történtek közül a peredi népszavazásnak a szlovák állam által történő ignorálását a demokrácia lábballal való tiprásának minősíti. Mint ismeretes, a mátyusföldi község ma sem

használhatja úgy a nevét, ahogy azt a népszavazáson kinyilatkozták. Az anyanyelv használata terén eddig csak részleges sikereink voltak. Csóti rámutat, hogy a kis lépések politikája (ezt hangoztatta kormánypártként a vegyespárt is – O.N. megj.) nem hozott eredményt. „Általánosságban megállapítható, a politikai életben a többségi nemzeteknek csak addig van szükségük a magyarokra, amíg a belpolitikában olcsó ígéretésekkel koalíciós partnernek megnyerik, vagy külpolitikai megfontolásokból jó bizonyítványt akarnak felmutatni a nemzetközi közösség felé. Amint nincs rájuk szükség, ejtik őket, és az ígéreteket azonnal visszavonják, sokszor még az elért kis eredményeket is felszámolják” – fogalmazott könyvében Csóti György. Figyelmeztet: „A széthúzó külhoni magyarok saját nemzeti sírjukat ássák!”

„Húsz év alatt csaknem a kétharmadára csökkent a létszámunk!”, ennek megállítására megoldást kell találnunk. Ehhez elengedhetetlenül szükséges a nemzeti közösség „elszánt akarata”. Csóti György szerint számunkra a legjobb hivatkozási alapot Dél-Tirol jelenti. „Trianonra válasz ma csak az autonómia lehet” – szögezte le a politikus.



Csóti György mellett a kampányfőnöke, Pogány Erzsébet, 1994-ben (Forrás: Pogány Erzsébet Emlékkönyv)

Könyvbemutató: autonómia, autonómia és autonómia!

A koronavírus-járvány miatt online formában valósult meg a könyvbemutató, amelyre a Külügyi és Külgazdasági Intézet szervezésében november 12-én került sor.

A rendezvényt Szili Katalin miniszterelnöki megbízott vezette, aki Kalmár Ferenc András miniszteri biztost, és Pánczél Károlyt, az Országgyűlés nemzeti összetartozás bizottságának az elnökét kérte fel könyvismertetésre, és természetesen a szerző Csóti Györgyöt is kérdezte.

Pánczél Károly úgy látja, Márai Sándor Füves könyvéből Csóti Györgyre nézve találó az a gondolat, miszerint: „Az életnek értéket csak a szolgálat adhat, amellyel az emberek ügye felé fordulunk”. Emlékeztetett Botlik József azon beszédére, mely szerint 1941-ig hatszor tört meg a trianoni bilincs. Pánczél Károly szerint a 2010-ben indult magyarországi nemzetpolitika lépéseit (köztük az állampolgárság visszaadását) újabb bilincstörésnek is nevezhetjük, és Orbán Viktor miniszterelnök joggal mondta a Magyar Állandó Értekezlet egyik ülésén, hogy „A 100 év magány véget ért”. Felvetődik ugyanakkor a kérdés – és erről is szól Csóti György könyve – hogy ez a maximum, vagy mi lehet majd a nyolcadik törés?

Kalmár Ferenc hangsúlyozta, hogy Csóti annak a népnemzeti vonalnak a kiemelkedő képviselője, ahová Illyés Gyula vagy Csoóri Sándor is tartozott.



Csóti György a pozsonyi Csemadok-székházban, Magyarország hivatalos küldöttségének tagjaként 2011-ben (Fotó: Oriskó Norbert)

Ez a könyv számvetés, egyrészt Trianon 100 esztendejének, másrészt a szerző 80 évének is. Vizsatekintés, hogy mit tettünk, és előrenézés, hogy mit tehetünk?

Szili Katalin úgy látja, hogy korrajzot tett elénk a szerző. Több évforduló is megjelenik egyetlen kötetben, Trianon 100 esztendejével egyrészt mérlegre kerül a rendszerváltozás 30 éve is, amikor

a ma 80 éves Csóti György éppen 50 esztendő volt. És ezzel párhuzamosan ott vannak a 10 éves magyarországi nemzetpolitika legfontosabb lépései is.

Csóti György elmondta, könyve egy helyzetfelmérés arról, hogyan állunk 100 esztendővel Trianon után, ugyanakkor útkeresés ahhoz, hogy a herderi jóslat ne teljesebben be a Magyarország államhatáraink kívül élő honfitársaikra nézve sem.

„A rendszerváltozás óta eltelt 30 év az ehhez fűzött reményeket nem váltotta valóra” – mondta. Hozzátette: „A kemény, határozott szavak híve vagyok, amelyek a valóságot tükrözik”, Illyést idézte: „Növeli, ki elfödi a bajt!”. Rámutatott, hogy a veszélyeztetett régiókban (ide tartozik a felvidéki, az erdélyi és a kárpátaljai magyarság is) a többségi nemzet részéről ma már más eszközökkel szembesülnek az ott élő magyarok, mint a 20. században, de azok is a felszámolásunkra irányulnak. A gyilkosságok és a kitelepítések helyére mára az asszimilációra való kényszerítés és a szülőföldünk elhagyására irányuló törekvés lépett.

A szerző meggyőződése, hogy a Kárpát-medencében csak akkor léphet a fejlődés útjára, ha a magyar közösségek megkapják ugyanazt a jogot, mint amit Európában számos helyen tapasztalunk. „Minden magyar felelős minden magyarért” – ebből kell kiindulnunk, és tudatosítanunk kell, hogy „a sikerhez áldozatokra és teljes körű összefogásra van szükség”!

Hol törhet nyolcadszor a trianoni bilincs?

Ezt a kérdést szerkesztőségünk tette fel, és valamennyi résztvevő egyetértett abban, hogy ez az autonómia lehet. Arról is szó esett, vajon mik lehetnek azok a közbeeső állomások, amelyekkel a célhoz közelítünk?

Pánczél Károly szerint ilyen lenne, ha a magyar nemzeti közösségek államalkotó tényezőkké válnának. A felvidéki magyarok esetében a beneši dekrétumok eltörlése is hatalmas előrelépés lehetne. Kalmár Ferenc szerint fontos volna, hogy a magyar értékrendet európai szintre emeljük. Szili Katalin megemlítette a két európai polgári kezdeményezéshez fűzött lehetőségeket, és emlékeztetett arra is, hogy Magyarország jövőre (a második félévben) az Európa Tanács elnöke lesz.

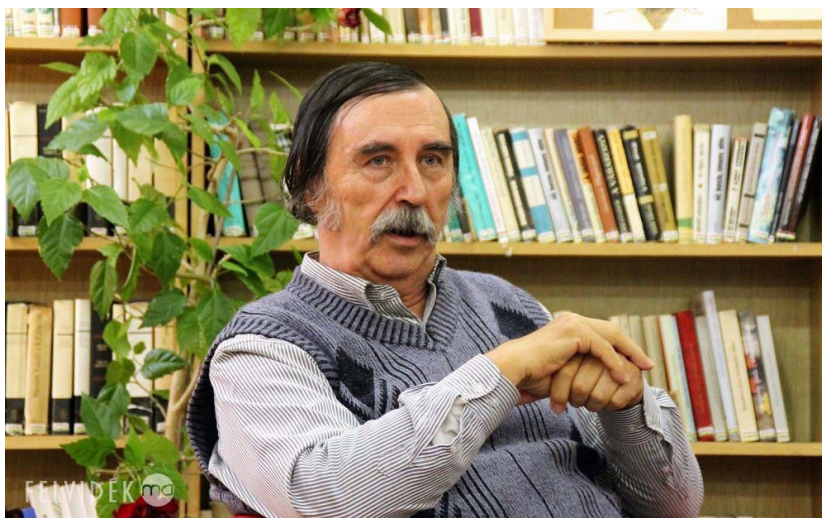
Csóti György rámutatott, hogy céljaink elérésére partnereket, szövetségeseket kell szerezni nemzetközi porondon is, az őshonos nemzeti közösségek alapvető jogainak biztosítása érdekében az Európa Tanács ajánlásait be kell emelni az Európai Unió jogrendjébe.

Csóti Györgynek 80. életéve betöltése alkalmából a Felvidék.ma szerkesztősége, és kiadónk, a Szövetség a Közös Célokért is szívből gratulál, jó egészséget, további alkotókedvet és sikeres munkát kívánunk. Isten éltesse!

Oriskó Norbert (2020.11.24.)

Csáky Károlyt köszöntjük hetvenedik születésnapján

Bevallom, sokáig „ferde szemmel” néztem az egyik – hírportálunk immáron közel 15 éves történetében egyébiránt az egyik legtöbbször használt – cím-kéjére: „Csáky Károly szellemi múzeuma”. Talán a múzeum szónak lehetett „rossz íze”, amennyiben olyan intézményként jelent meg lelki szemem előtt, ahol rég letűnt korok ma már semmire sem jó tárgyait őrzik, gondosan elzárva az üvegbúrák alá, vagy épp a falakra aggatva. Nos, ennél nagyobbat nem is tévedhettem volna...



Csáky-Károly (Fotó: Pásztor Péter)

Egyszemélyes intézmény

Mert az épp e napon 70. születésnapját ünneplő Csáky Károly maga az intézmény. Ahogy Koczó József helytörténet-kutató írja a Honti Lapok legutóbbi (2020. októberi) számában: a Palócföld néprajzkutatója, a közéleti pedagógus, iskolaalapító tanár, igazgató, publicista, költő, helytörténész, tudós etnográfus.

És igen, egy komplett szellemi múzeum alapítója, fenntartója, kurátora, gyűjtője egy személyben. Erről tanúskodik az a több száz kiállítási darab – cikksorozatok, tanulmányok, publicisztikák – amelyek az elmúlt években a Felvidék.ma hírportálon a neve alatt megjelentek. Kevesen lehetnek – ha egyáltalán vannak – akik nála jobban ismerik az egykor volt Hont, Nógrád és Bars vármegyék helytörténeti emlékeit, beleértve a „kőből való” múzeumokat is.

De ami a tárgyi ismeretnél, alaposságnál, szakmai tudásnál és színvonalnál talán még többet jelent: a szülőföld szeretete, a múlt emlékei jelen állapotának tökéletes ismerete miatt a felvidéki magyar jövőért való szeretetteljes aggodalom az, ami minden egyes írását áthatja. Száz meg száz íráson át csak itt, ezen a hírportálon, a nyomtatásban megjelent publikációit, könyveit nem is említve.

Letűnt korok ismerője

Emléktáblák, emlékhelyek tájainkon. Temetőjárás. Csak két – egyenként is több tucat darabot tartalmazó – sorozat, melyek az elmúlt években e hasábokon (és kiadónk jóvoltából nyomtatásban is) megjelentek. Egy mai fiatal számára első látásra, mondjuk úgy, nem sok fantázia lehet egy temetőben. Csáky Károly azonban egyetlen mondattal oszlatja el ezt a súlyos tévedést: „A temető nyitott könyve, megszentelt helye, csendes, de mégis beszédes kertje egy-egy település múltjának” (Temetőjárás I., 2016).

Ott, ahol más csak egy düledező, gazzal benőtt, elhanyagolt sírkövet lát, Csáky Károly magát a történelmet – a mi történelmünket, múltunkat. De talán ennél többet is: a jövőnket. Arra figyelmeztetve, hogy ha örökre rácsapjuk a fedelet ezekre a nyitott könyvekre, hagyjuk dudvával benőni e megszentelt helyeket, azzal örökre elveszítjük a lehetőséget, hogy meghallhassuk, mit üzen a múlt...

Most, hogy e szép évforduló kapcsán újra beléptem, s kicsit elidőztem ebben a szellemi múzeumban, megértettem, hogy ez a múzeum más, mint a többi. Itt nincsenek válaszfalak, a kiállítási darabokat védő „kötélkarámok”. Itt bármit megfoghatok, megérinthetek, közvetlen közletről megcsodálhatok, sőt, haza is vihetem magammal.

És valójában ez az igazi cél – hét hosszú évtized gyümölcse: hogy mindazt, ami e tiszteletre méltó munkásság gyümölcseként megszületett, azt mi, az olvasói, a szülőföldünket éppúgy szeretők hazavigyük magunkkal, meséljük róla gyermekeinknek. Megőrizzük, továbbadjuk.

„Ha itt akarunk megmaradni, tudásban, lélekben gyarapodni, a múltat is meg kell ismernünk. De nemcsak az egyetemes történelmet, hanem a sajátunkat is. A hont, a régiót, a szűkebb pátriát csak akkor szerethetjük, ha ismerjük is azt. Ha tudjuk, hol foglal helyet a nagy rendszerben, ha tudomást szerzünk önmagunkról s a körülöttünk élő népek, népcsoportok, kis- és nagytájak kultúrájáról. Van mit megismernie mindenkinek a saját szülőföldjén!” – vallja Csáky Károly.

Amihez mi csak annyit tehetünk hozzá: köszönjük neki, hogy ehhez az elmúlt évek során nagyon konkrét, gyakorlati útmutatást és segítséget nyújtott.

Tisztelettel és szeretettel köszöntjük tehát a mai napon a hetvenéves Csáky Károlyt, megköszönve neki a hírportálunk iránt tanúsított megtisztelő bizalmát, kitartását – még a viharosabb időkben is. Szerkesztőségünk és kiadónk valamennyi tagja – de bizvást írhatom: olvasóink – nevében is kívánok még sok-sok, jó egészségben és alkotókedvben megélt boldog esztendő. S ama bizonyos szellemi múzeum újabb és újabb „épületszárnyakkal” való bővítését.

Szűcs Dániel
vezető szerkesztő



In memoriam Szócs Géza

2020. november 5-ének ködös, borongós estéjén elment Szócs Géza. Elvitte őt a világpusztító, alattomos koronavírus járvány. A magyar irodalmat, nemzetpolitikát, kultúrpolitikát, az egész kárpát-medencei magyar közéletet pótolhatatlan veszteség érte.

Nemrég ünnepeltük 67. születésnapját a gödöllői kastélyban. A tőle megszokott nyugodt, magabiztos derűt sugározta, testi túlsúlyának jelentős részétől megszabadulva, megfiatalodva, a járvány enyhülő időszakában optimizmust sugárzott. Mint mindig, lényében ott is volt valami magával ragadó, ha megszólalt nyugodt, kellemes hangján, nem lehetett nem rá figyelni. Mindenhez hozzá tudott szólni, hihetetlenül tájékozott volt, szinte az élet minden területén. A szellemi élet széles látókörű embere volt.

Gézát több, mint három évtizede ismertem, legjobb barátaim között tartottam számon. Édesapját már négy-öt évvel korábban megismertem Kolozsváron, Csoóri Sándor révén. Szintén irodalmi vénájú közéleti ember volt. A kalotaszegi magyar értelmiség egyik meghatározó alakja. Számos érdekes történetet hallottam tőle az erdélyi magyar társadalom életéről. Alig két hónappal ezelőtt, 92 évesen hagyta itt egyetlen fiát, Gézát, aki most követte őt.

A fiatal Szócs Géza forradalmi lendülettel kapcsolódott be az erdélyi magyar közéletbe. Szervekedett, mozgósított, lázított Ceausescu magyargyűlölő, de a románokat is megnyomorító ural-

ma ellen. Szamizdat folyóiratot szerkesztett és terjesztett, titkos baráti társaságokat irányított. Konstruktív szellemiségével, hihetetlen konspirációs képességével évekig orránál fogva vezette a hírhedt Securitátét, a román titkosszolgálatot. A nyolcvanas évek közepén, talán 1986-ban, miután már megjárta a Secu börtöneit, kezébe nyomtak egy Nyugatra szóló útlevelet, és azt mondták: vagy elmegy külföldre, eltűnik az országból, vagy „véletlenül” halálra gázolja egy autó. Géza az előbbi választotta. De a rendszerváltoztatás hajnalán, 1989-ben már Budapesten találjuk, 1990-ben pedig visszatelepül Kolozsvárra. 1990 és 1993 között a Romániai Magyar Demokrata Fórum (RMDSZ) főtitkára, majd politikai alelnöke, a Román Szenátus tagja Bukarestben az RMDSZ színeiben. Néhány év aktív és sikeres politikai tevékenység után, tapasztalva a gyűjtőpárt jellegű RMDSZ-en belüli repedéseket, az értelmetlen és önpusztító széthúzás kezdeteit, visszatér először a szűken vett erdélyi, majd elég gyorsan a mai magyarországi, és ezen keresztül az egész kárpát-medencei magyar irodalmi és a széleskörűen vett kulturális életbe.

Gézával az elmúlt harminc esztendőben kölcsönösen sokat segítettünk egymásnak. Első nagy, közös akciónk volt, hogy az RMDSZ-t konspirációs, cseles úton bevittük az Európai Kereszténydemokrata Unióba (EUCD), a mai Európai Néppárt (EPP) előfutárjába. Mi ketten biztosak voltunk abban, hogy az erdélyi magyar gyűjtőpártnak ott a helye, azonban az RMDSZ akkori vezetésének többsége, élén Domokos Géza elnökkel, inkább baloldali beállítottságúak voltak, a szociáldemokrata pártcsaládok felé kacsingattak. Én akkor a Magyar Demokrata Fórumot (MDF) képviseltem a brüsszeli székhelyű szervezetben. Gézát, mint főtitkárt, meghívattam a belga fővárosba, beadta az RMDSZ tagsági kérelmét, amit rövid időn belül elfogadtak (először csak megfigyelői státuszban), és az RMDSZ elnöksége kész tények elé került. Könyvet tudnék írni közös tevékenységünkről, azonban e nekrológ terjedelme most korlátokat szab nekem.

Első irodalmi találkozásom Szócs Gézával valamikor 1988-ban történt egy irodalmi esten, ahol Jancsó Adrienne szavalta Géza Indián szavak a rádióban, William Least Heat Moon költőnek című versét. Az üzenet megértéséhez ismerni kell az előzményeket. Egy Budapesten tartott kulturális fórumon, 1985. november 15-én, William Least Heat Moon indián származású író, az amerikai küldöttség tagja, részletes felszólalásban ismertette Szócs Géza helyzetét. Elmondta, értesült róla: Szócs Gézát háziőrizetben tartják, és a lakásra felvigyázó rendőrnek utasítása van rá, hogy ha a költő leül az írógéphez, tépje ki a papírt a gépből. Moon felszólította a román kormányt, hogy a költőket tekintse nemzeti kincsnek, a jelenlevő küldötteket pedig arra kérte: a hallgatásra ítélt írók nevét tegyék ismertté mindenhol, ahol megfordulnak a világban. A fórumon elhangzottakról Szócs Gézát olyan barátai tájékoztatták, akik a rádióból követhették nyomon az eseményeket, ezért utal a vers címe a rádióra. Íme a költemény:

*Az indiánok nem hagynak cserben minket.
Mások igen, de ők nem hagynak cserben minket.*

*Ha tudták volna, mi is lesz Segesvárnál
– de hát nem tudták, mi lesz Segesvárnál –*

*biztosan eljöttek volna ők is,
 egyesek tudták volna, hogy jönnek ők is:
 Bem apó, jönnek az indiánok, mondták volna,
 egy reggel Bem apónak ezt mondták volna:*

*a Bering szoroson át
 a Bering szoroson át
 indián lovascsapat érkezik,
 áttör egész Szibérián,
 átvágja idáig magát
 segítségünkre jő –*

*az őrnagy urak így beszéltek volna,
 csákójukat a magasba dobálták volna.*

*Indián testvérem, nekünk már rezervátumunk sincsen.
 Gettó, bantusztán, rezervátum jól fogna sokszor, egyik sincsen.
 Összeverődik a törzs a cukrászdában,
 sokáig ácsorgunk a cukrászdában.
 Kisasszony, ne sajnálja azt az indiánert.
 Így szólunk s magunkban azt gondoljuk
 de magunkban igazán azt gondoljuk:*

*egy napon néhány indián
 a Bering szoroson át
 akármilyen szoroson át
 segítségünkre jön majd
 segítségünkre jő majd,
 átvágja hozzánk magát.*

*Az indiánok nem hagynak cserben senkit.
 Az indiánok nem hagynak cserben minket.*

Szócs Géza az elmúlt évtizedek magyar szellemi életének kiemelkedő egyénisége volt. Briliáns elme, elkötelezett hazafi, kitűnő költő, jó tollú író, nagyszerű, sikeres szervező, a magyar kulturális élet mozgatórugója, nemzeti közösségének érdekében konspirációtól sem visszariadó politikus, korunk igazi szellemi nagysága, felejtethetlen barát. Kedves Géza, nyugodj békében!

Írta: Csóti György (2020.11.07.)



Halzl Józseftől búcsúzunk

„...nőttön nő tiszta fénye, amint időben, térben távozik”

Advent küszöbén állunk, Halzl Józsefhez már eljött az Úr, – kezdte beszédét Várszegi Asztrik pannonhalmi főapát a Farkasréti Temetőben 2020. november 28-án, azon a hideg, borús szombaton, amikor utolsó útjára kísérték a Rákóczi Szövetség tiszteletbeli elnökét.

Szomorú ellentmondás, hogy a járványhelyzet miatt a családon, rokonságon és a közvetlen munkatársakon kívül alig néhány barátja vehetett részt annak az embernek a végső búcsúztatásán, akit itthon, a Kárpát-medencében, de mondhatjuk: szerte a nagyvilágban százezrek tiszteltek a magyarságért és annak jövőjéért végzett három évtizedes munkájáért.

Lélekben bizonyára ezrek vették körül a koporsót a ravatalozó előtti téren, és a világhálós közvetítés révén azt is láthatták, hogy ott van a nemzetet személyesen képviselni **Orbán Viktor** miniszterelnök is. Felidézve Halzl József személyiségét, a találkozásokat és a közös munkát, **Várszegi Asztrik** kiemelte harmonikus emberségét, csendesen sugárzó, szelíd jóságát. Általa a keresztény létezmód, a másokért élő ember volt megtapasztalható, aki a vele találkozót mindig elfogadta és jobbra bátorította. Mi hívő emberek gyászolunk ugyan, de nem úgy, mint akiknek nincs reményük, hiszen az teljesedett be, amit mindig is tudtunk: Isten az övéit magához öleli. Most személyesen neki szólt az Ige: „Jöjjetek hozzám, akik megfáradtatok...”

Halzl József élete és öröksége a nemzetben gondolkodó magyarok számára olyan örökség, amelyen érdemes lesz időről időre megmérni mindennapjainkat – kezdte emlékező beszédét **Gulyás**

Gergely a Miniszterelnökséget vezető miniszter, majd felidézte az elhunyt életének fő állomásait azzal a tanulsággal: a rendszerváltoztatás azon nemzedékéhez tartozott, amelynek még voltak emlékei a totális diktatúrák által még el nem tiport szabad Magyarországról.

Halzl József hamar rájött, hogy a közéletnek az a terepe, amelyet a Rákóczi Szövetség készül betölteni, fájón üres. Mintha mindazzal, amit addig átélt és megtanult, Trianon – családjában is megtapasztalt – következményeivel, az 56-os forradalom nemzeti és szabadságeszményével, vezetői és keresztény közösség-szervező tapasztalatával azért vértetett volna fel, hogy minden adottsággal rendelkezzen ahhoz, hogy megszervezze Magyarország egyik legnemesebb küldetésű és legnagyobb társadalmi szervezetét, a Rákóczi Szövetséget.

Gondoljunk arra a több tízezer, az anyaországból, az elszakított nemzetrészekből és a diaszpórától érkező fiatalra, akik az elmúlt harminc évben különböző rendezvényeken, a Műgyetem 56-os megemlékezésein, a sátoraljaújhelyi Rákóczi-táborokban, vagy a Kárpát-medence beiratkozási programjának keretén belül találkoztak, akik Halzl Józseftől útravalót kaptak, és átélhették a nemzethez tartozás élményét. Akik neki köszönhetően tudták meg, hogy nemzeti önzonosságunkban egyszerre van jelen a megcsonkítás fájdalma és a magyarnak lenni büszke gyönyörűsége. Gulyás Gergely emlékezését Arany János: Széchenyi emlékezete című versének soraival zárta: *Nem hal meg az, ki milliókra költi / Dús élte kincsét, ámbár napja múlt; / Hanem leráznán, ami benne földi, / Egy éltető eszmévé finomul, / Mely fennmarad s nőttön nő tiszta fénye, / Amint időben, térben távozik; / Melyhez tekint fel az utód erénye: / Óhajt, remél, hisz és imádkozik.*



Fotó: Rákóczi Szövetség FB oldala

A felvidéki magyarság nevében **Bárdos Gyula** a Csemadok elnöke búcsúzott Halzl Józseftől, aki számára a nemzeti öntudat erősítése, az anyanyelv megőrzése, a magyar közösség fejlődése határon innen és túl volt életpályájának meghatározó eleme.

Egyenes jelleme, nagyszerű szervezőkészsége olyan eredményeket teremtett nemcsak a Kárpát-medencében, de még a diaszpórában is, amelyekre építeni lehet és kell a következő nemzedékeknek. Főleg azoknak a fiataloknak, akikben a jövő biztosítékát látta. Nem véletlenül volt figyelme középpontjában mindig a magyar iskolaválasztás ügye. Bárdos Gyula felidézte találkozásait, és hogy mennyi szál fűzte Szenchez Halzl Józsefet, ahol édesapja született, s amelynek temetőjében nagyapja, a környék jeles építész nyugszik. Sorolva a Rákóczi Szövetség kiterjedt, a szórvány magyarokra is figyelő tevékenységét, s a kitüntetések, díjakat, amelyeket e munkáért méltán kapott a szervezet elnöke, idézte azt a mondatát, amelyet egy ilyen alkalommal hallott tőle: az elismeréseket köszönöm, de nekem az a siker, amikor a munka eredményét látom, s ha egy gyerekkel többet iratnak be magyar iskolába.

Mert Halzl József az elsők között ismerte fel, hogy az elszakított területek magyarságának fogyását csak a magyar iskolák erősítésével lehet megállítani. Emlékét megőrizzük, munkáját folytatjuk és köszönjük a Teremtőnek, hogy itt volt köztünk – fejezte be emlékezését Bárdos Gyula. Személyes hangon először Halzl József feleségéhez és leányához szólt **Csáky Csongor**, a Rákóczi Szövetség elnöke, majd háláját fejezte ki, hiszen – mint mondta – 14 évig dolgozhatott az eltávozott mellett. Nagyon sokan vagyunk, akik hálával tartozunk neki. Elnök úr óriás volt. Olyan ember, aki szerénységével, munkabíráásával, a nemzet iránti rendíthetetlen elkötelezettségével kimagaslott. Világos céljai, ahhoz rendelt stratégiája volt: a tettek embere. Evangéliumi hasonlatokkal leírva: halász, aki hálójával a magyar fiatalokat fogta össze, magvető, aki a cselekvő összefogás és a nemzet értékeinek magvait hintette el, szolgáló, aki mások szolgálata által dicsőült meg. Döntéseit kimondatlanul is a keresztény tanítás hatotta át.

Nagy fia volt a nemzetnek, olyan, aki már életében példakép. A Rákóczi Szövetségnek ő volt a szíve, lelke, hiánya pótolhatatlan, vigaszunk csak az örök életbe vetett hitünk lehet. Emléke mérce és kötelezettség, hogy amit épített, tovább építsük. Szentől Kassán át Gyimesfelsőlokig, a legkisebb délvidéki falutól a diaszpóra-közösségekig tisztelték és szerették. A Rákóczi Szövetség félezer szervezete, struktúrája, minden programja magán viseli kéznyomát. Már életében legendák övezték. Csáky Csongor végül megköszönt mindent, amit a külhoni közösségekért, családokért, a fiatalokért tett, azért, amit felépített és ránk hagyott. „Utolsó telefonbeszélgetésünk alkalmával azt kérte: imádkozzatok értem, vigyázzatok a Rákóczi Szövetségre és a családomra!” Maradjunk hűek és adjunk hálát! – fejezte be búcsúját mélyen megrendülve Csáky Csongor, akit – köztudott – Halzl József már évek óta utódjának tekintett a szövetség élén.

A gyászszertartás végén a Himnusz hangzott el Szvorák Katalin előadásában.

Cservenka Judit (2020.11.28.)



Kátai Zoltán a kassai református templomban (Fotó: Balassa Zoltán)

Kátai Zoltán a kassai református templomban

Kátai Zoltán, Kossuth-díjas énekmondó távozott. Hosszabb betegség után hagyott itt minket november 6-án, és ma temetik. Már sejtette, kevés ideje maradt, pedig még voltak tervei, hiszen az élteti az embert. Ő pedig nyugtalan szellem volt. Mindig keresett, kutatott.

Régen találkoztam vele. Akkor is már csak röviden beszélgettünk, pedig egykor, valamikor a 80-as években sokszor összefutottunk, együtt voltunk.

Ahogy most rendezgetem gondolataimat, már nem tudok sorrendet felállítani. Mi történt hamarabb, mi később?

Egy alkalommal elkísértem a Bodroghözbe, ahol egy pásztoembert faggattam. Használati tárgyairól, szerszámokról, kolompjairól fényképeket készítettem. Diplomamunkájához volt erre szükség. Zoli hazautazott, elkészítettem a fényképeket és postára adtam. Hónapokkal később derült ki, a küldemény elkallódott. Sohasem ért célba.

Egy alkalommal nagyon szerelmes volt a kassai Thália Színház egyik színésznőjébe. Napközben aludt, én közben munkában voltam, azután egész éjszakán át öntötte ki a lelkét. Ez vagy egy héttig volt műsoron. Már nem is emlékszem, hogy tudtam kóvályogva, kialvatlanul dolgozni.

Akkoriban a Pinceszínpad tagjai szinte napi vendégek voltak házamban. Ebben a társaságban Zoli jól érezte magát. Egy alkalommal egy hétig mulatott velünk, de éjszaka nem feküdt le. A végén azután három napot aludt át egyfolytában! Hiába volt közben nálam a megszokott társaság, nem ébredt föl. Kassán talán azért is otthon érezte magát, mert a mosonmagyaróvári gimnáziumban zenetanára Takáts Gizella, Görcsös Mihály kassai helytörténész, néprajzkutató majd parlamenti képviselő későbbi felesége volt.

Karakterisztikus énekhanggal rendelkezett, melyet máséval nem lehetett összetéveszteni. A megszokott pályán indult. Megzenésített versek gitárkísérettel, majd népdalok és végül a történelmi énekeknél kötött ki. Néhanapján a rádióban is hallhattam nagy örömmre. Részt vett a honismereti kerékpártúrákon és a művelődési táboraink népszerű vendégeként lépett föl, és a kassai református templomban is.

Egy kis tréfára mindig kapható volt. Ennek forrása többek között abból táplálkozott, hogy kiválóan tudta utánozni Kádár János hangját. Egyszer-kétszer a szocialista erkölcsről prédikált „Pjotr Üvegovicsnak”, azaz Havasi Péternek, a kassai Pinceszínpad vezetőjének és rendezőjének. Jókat derültünk ezeken a hosszú korholó monológokon!

Vele kapcsolatos azonban egy sokkal érdekesebb történet, mely komoly kellemetlenséggel járhatott volna.

Egyik este barátom, Lukács József régésztechnikus, aki már akkor diszpécserként dolgozott, de a magyar őstörténelem nagyon foglalkoztatta élete végéig, felhívott telefonon és megkért, látogassam meg. – Miről van szó? – Nem telefontéma! Fogalmam sem volt, mi történhetett? Természetesen meglátogattam. Elém tett egy levelet. Hogy világosak legyenek az összefüggések, előre kell bocsátanom, hogy G. Gy. Budapesten keresztül emigrált az Egyesült Államokba, ami miatt egy magyarországi államtitkár elveszítette az állását.

Az Amerikából érkezett levél, melynek írójának nevére már nem emlékszem, bemutatkozott. Elmondta, hogy G. Gy.-től kapta meg Jóska címét. Egy körútra készül a Felvidéken. Bécsbe repül, ott kocsit bérel és a fiával együtt érkezik. Előadást kíván tartani a magyar őstörténet kérdéseiről. Felsorolta az összes várost és névleg a „rendes magyarokat”, akikkel fel kívánja venni a kapcsolatot. Ha nem lehet elintézni az előadást hivatalosan, akkor szívesen beszél magánlakáson. Ha van kéziratunk, melyet nem tudunk otthon kiadni, akkor azt szívesen magával viszi és kiadja nyugaton. Ekkor és ekkor érkezik Kassára, ha jól emlékszem, a Slovan szállóban fog megszállni és onnan Jóskát felhívja telefonon. Miután a levelet elolvastam, Jóska megkérdezett, mitevő legyen.

Olvasás közben szívtam a fogamat, mert ha ez a levél a titkosszolgálat kezébe kerül, szép névsort kapnak az itteni „renitens” magyarokról. Az ő olvasatukban: illegális találkozók tartani magánlakáson és kéziratok kicsempészését felajánlani, állambiztonsági figyelmet érdemlő tevé-

kenységet jelentett. Valami paragrafust könnyen az ember nyakába varrnak. Ha ez a levél fennakad, akkor kemény, több havi rendőrségi zaklatásnak leszünk kitéve. Persze nem tudhattuk, hogy megkaparintották-e és most várják, mikor csaphatnak le ránk.

Pillanatok alatt mindez megfordult a fejemben, miközben G. Gy-t a pokolba kívántam. Nemrég emigrált innen és már elfelejtette, milyen körülmények között élünk? Hiszen ez a levél felért egy feljelentéssel! És mi a helyzet, ha provokációval állunk szemben? (Később megfelelő csatornán keresztül megüzentem G. Gy.-nek, ha nem felejt el a címemet, provokátornak fogom tartani!)

Jóskának azt mondtam, ha az illető felhívja telefonon, mondja neki: ne kérdezzen semmit, pakoljon össze és a legrövidebb úton távozzon Magyarországra! A megadott időpontban azonban az amerikai úriember nem telefonált. Fogalmunk sem volt róla, mi történhetett. Letartóztatták? Megváltozott a programja?

Telt az idő és Kátaival futottam össze. Elmeséltem neki ezt a különös történetet és legnagyobb meglepetésemre, megoldotta a rejtélyt.

Kiderült, ő Győrben futott össze az illetővel. Látott nála egy vastag jegyzetfüzetet, amelyben szerepeltek a neveink, címeink, telefonszámunk és az is, mivel foglalkozunk. Az én nevemet is ott látta! Ezt a füzetet csak úgy a kocsijában, az ülésen tartotta. Ha a rendőrség ezt lefotózza – mondta Zoli –, felbecsülhetetlen adatokhoz juthatott volna! Még azt is elmondta, az illető nem kapott beutazási vízumot Csehszlovákiába, mert valamilyen amerikai szervezet tagja volt, mely vörös posztót jelentett a csehszlovák hatóságok számára. (Ha ügyesebbek – mondom most –, akkor beengedik, megfigyelés alatt tartják és minket begyűjtenek! De ez szerencsénkre, nem jutott eszükbe.)

Kedves Zoli, most hogy gondolatban ravatalod mellett állok, ezek az emlékeim kerültek hirtelen felszínre. Talán majd még sok minden más is eszembe jut, ha belém nyilall, nem vagy többé. Jólesik visszaemlékezni az együtt eltöltött alkalmakra, melyek már olyan valóságosra tűnnek, mint a távol vannak. Jánosy István költő távolodó arcokként jellemezte az eltávozott személyeket. Fényképet megnézhetjük, de arcod most távolodni kezdett. Emlékeinkben megőrizünk úgy, ahogy ezt fénykép, videó vagy hangfelvétel nem képes. De idővel egyre kevesebben leszünk, akik ismerhettünk és elérkezik majd a pillanat, amikor végleg a megmerevedett történelem része leszel. Ez a sorsunk. Te elvégezted munkádat, dalaidat alkalomadtán meghallgatjuk és emlékezünk. Ahogy szépen megírták Veled kapcsolatban, kaput nyitottál a múlt, jelen és jövő között. Éneked a múltat elhozta a mába. Most már együtt muzsikálhatsz ismét Kobzos Kiss Tamással, közös barátunkkal. Köszönjük barátságodat és az együttléteket! Pedig maradhattál volna még! Búcsúzom. Pihenj békében!

Balassa Zoltán (2020.12.15.)

Nem hallgathatunk tovább, felvidéki magyarok!

El a kezekkel Magyarországtól!

Tisztelt felvidéki magyarok! Úgy éreztük, hogy meg kell szólalnunk, mert erkölcsi kötelességünk támogatni azt a kormányt, amelyik erőn felül támogatja a felvidéki magyar embereket.



Az aláírók neveihez nem írtunk sem társadalmi pozíciót, sem hivatást vagy munkahelyet, pedig sokan közülük országosan vagy regionálisan ismert személyiségek. Itt, ebben az esetben, most mindenkinek egy beosztása van, a legszebb, mit kaphatott a sorstól: felvidéki magyar ember.

A Nyilatkozatot a Felvidék.ma Facebook-oldalán lehet aláírni, IDE KATTINTVA. Arra kérjük a tisztelt olvasót, hogy a kommentjében egy IGEN-nel csatlakozzon.

Van azonban még egy tiszteletteljes kérésünk: ne használja senki ezt a Nyilatkozatot arra, hogy a kommentjében bármelyik felvidéki, vagy anyaországi pártot támadja, szidja, mert ez a Nyilatkozat nem azért született meg, hogy újra a mocskot öntsük egymásra, akinek ez a szándéka, kérjük, ezt ne itt tegye. Maradjon meg ez a Nyilatkozat annak, ami: a felvidéki magyar emberek tiszta, őszinte megnyilatkozásának. Köszönjük.

Felvidéki magyar emberek nyilatkozata

Mi, a Szlovákiában élő magyar nemzeti közösség tagjai, aggodalommal figyeljük az Európai Unióban zajló negatív folyamatokat, ami nemcsak az alapító atyák szellemiségét, akaratát, és Európa keresztény gyökereit veszélyeztetik, de ijesztően kezd hasonlítani a számunkra olyannyira gyűlölt, és a harminc évvel ezelőtt megdöntött kommunista, tekintélyelvűségi politika gyakorlataira. A kommunista önkényt most az európai önkény válthatja fel.

A folyamatos és ellenőrizetlen illegális migrációval az Európába behozott iszlamista terror- és erőszakhullám, a keresztény templomok és szent helyek felégetése és megrongálása, a keresztény hitünk ellen elkövetett, tétlenül szemlélt támadások, a hagyományos családmódel megkérdőjelezése valamint a természet- és életellenes gender-ideológia ráerőltetése a csatlakozó országok társadalmaira és az azokat elutasító kormányokra, egyre elutasítottabbá és hiteltelenebbé teszik

számunkra az egykor oly nagy reményekkel kecsegtető Európai Uniót, annak vezetőit és intézményeit. Ezen megfontolásból az alábbi nyilatkozatot tesszük, és aláírásunkkal tiltakozunk ezen gyakorlatok folytatása ellen:

Határozottan támogatjuk Magyarország és Lengyelország hagyományos családpolitikáját, a nemzeti és vallási értékeink melletti kiállását, és készek vagyunk ezen értékek megvédésére.

Elutasítjuk a kettős mérce alkalmazását az EU-ban a jogállamiságnak, mint fogalomnak a meghatározása terén. Magyarország és Lengyelország semmivel sem kevésbé jogállam, mint például Franciaország, Németország, Szlovákia, Románia, vagy az a Spanyolország, ahol a katalán képviselők gyakorlatilag politikai foglyok.

Határozottan elutasítjuk az EU-nak a kommunista, szovjet időket idéző praktikáit.

Határozottan elutasítjuk a senki által meg nem választott, és semelyik EU-s országot nem képviselő George Soros nevű amerikai tőzsde spekuláns beavatkozását az Európai Unió politikájába.

Felháborítóan tartjuk továbbá, hogy az EU a pénzügyi, gazdasági kérdéseket politikai vitákkal kapcsolja össze.

Határozottan elítéljük, hogy az EU intézményeinek vezetői nem lépnek fel következetesen a bevándorlás okozta bűnözés, gyilkosságok, iszlamista terrorizmus, erőszak, antiszemitizmus és keresztényüldözéssel szemben, ellenben ráerőltetik a migrációt és az LMBTQ-ideológiát az azt elutasító országokra, pénzügyi szankciókkal zsarolva őket ezért.

Elítéljük, hogy miközben a diktatórikus módszereket alkalmazó Európai Unió vezetői a magyarországi sajtószabadság féltéséért emelik fel a szavukat, Nyugat-Európában páros lábbal tiporják a sajtószabadságot, cenzúrázzák és eltussolják a kormányoknak nem megfelelő eseményeket és híreket, és a teljes „független” médiát a liberális irányú tőke tartja a kezében, felhasználva azt a saját maga hasznára és a közvélemény megtévesztésére.

Elítéljük, hogy a migránsok jogait folyamatosan az európai állampolgárok és az itt őshonos kisebbségek jogai fölé és elé helyezik.

Európa vagy keresztény lesz, marad, vagy nem lesz, és elpusztul.

Kelt 2020.11.23-án

A kezdeményezők: Papp Sándó, Méry János, Hrubík Béla

Felvidéki nyilatkozat: több mint ezer támogató, baloldali támadások

Egy hete egy felvidékiekhez intézett nyilatkozat jelent meg portálunkon, mely kiáll Magyarország és Lengyelország vétója és a keresztény konzervatív értékek mellett, melyet meglepően sokan támogattak, s melybe természetesen azonnal beleszállt a hazai magyar balliberális oldal. Az aláírókat kérdeztük.



Majdnem ezren csatlakoztak a felhívásukhoz. Elégedtek? Önök szerint a kezdeményezés elérte a célját?

Papp Sándor: A felvidéki magyarság egy masszív rétege ki van éhezve arra, hogy aktívan alakítsa a körülötte zajló történéseket. Nem tudok egy sikeres petíciót sem a múltból, ergo nincs a közösségnek sikerélménye. Ez a nyilatkozat egy lakmuszpapír volt, azzal a céllal, hogy látható és pozitív eredménye legyen egy véleménynyilvánításnak. Ezren írták alá arccal, névvel, de több mint 3300-an lájkolták magát a cikket, és több tízezeren olvasták. Jól tettük tehát, amit tettünk.

Hrubík Béla: Mindenféleképpen, hiszen több ezren olvasták és értettek vele egyet. Felfigyelt rá a hazai és az csonkahoni sajtó is. Az életünk, az európai létformánk egy változás küszöbén áll. Lehet ezt jobbról, és balról is nézni. Szerintem mindenki ugyanúgy látja, csak van, akinek a kenyéradó gazdája, vagy éppen a megélhetése nem teszi lehetővé, hogy ebben egyértelműen állást foglaljon. Két kor mezsgyéjén állunk. Egy régi, a hagyományokhoz ragaszkodó, a még abban felnövő nemzedék távozik lassan, és egy új, digitális, virtuális, a valóságtól elrugaszkodó, és azt a digitális eszközeinek képernyői előtt megélő érkezik. Ezzel nem minősíteni vagy mérlegre tenni akarom az egyes generációkat, csak tényeket szeretnék közölni. A keresztény hitét megélő emberek véleménye ma kisebbségben van, és azért volt fontos a nyilatkozat, hogy megerősítsük őket abban, nincsenek egyedül!

Méry János: Az ember sosem lehet elégedett, de jobb, hogy kijött a nyilatkozat, mintha nem jött volna. Egyetérttek az előttem szóló urakkal: nagyon nagy volt az érdeklődés és pozitív volt a nyilatkozat visszhangja.

Csonka Ákos (2020.12.02.)

Karácsony a pokol torkában

Írta: *Babucs Zoltán* hadtörténész

Az idei karácsony más, mint az eddigiek. Hangulata leginkább a hetvenhat esztendővel ezelőttihez fogható, amely olyan háborús karácsony volt, mint még előtte sohasem a magyar történelemben. Budapest 1944/1945-ös ostroma napjainkban is foglalkoztatja a magyar (és a külhoni) közvéleményt, de a február 11-i kitörési évfordulón mindazon történéseket politikai színezetű támadások érik, akik a magyar és német csapatok helytállását merészlik hangoztatni.



Akiknek még jutott fenyőfa. A Magyar Királyi Honvéd Légierő katonáinak csoportképe 1944-ből (Babucs Zoltán gyűjteménye)

Természetesen a rendszerváltoztatásig csak osztályharcos szemléletű és háborús szerepvállalásukat elítélő módon lehetett e témáról írni, aztán 1998-ban két, új szemléletű kötet is megjelent a magyar főváros ostromáról. A két történész, Gosztonyi Péter és Ungváry Krisztián nemcsak levéltári forrásokra támaszkodott, hanem az ostromot átélte katonák és civilek visszaemlékezéseit is segítségül hívta, amelyhez az amatőr budapesti kutató, Hingyi László széleskörű kutatási eredményeit is felhasználta. Laci bácsi – akit jelen sorok írója is jól ismert – tizenévesen élte át Budapest ostromát, s ezen időszak olyan mély nyomokat hagyott a lelkében, hogy évtizedeken keresztül kutatta az eseménysorozatot, és számtalan túlélővel – katonával és civilvel – készített interjút, feljegyzéseket. Tervezte, hogy megírja Budapest ostromának történetét, de csak egy-egy apró részletet vetett papírra. Halálát követően özvegye úgy vélte, nem veszhet néhai férje gazdag életműve, s a rendszerezésben és a feldolgozásban segítségére volt dr. Mihályi Balázs térképész, ostromkutató.

Így jelent meg 2018 és 2020 között a budapesti Etalon Kiadó jóvoltából a Budapest ostroma 1944–45 – Források Budapest ostromának történetéből című háromkötetes munka. Akit érdekel, hogyan élték meg a „kisemberek” a budapesti poklot, hogyan formálták cselekedeteikkel a magyar történelmet, azok számára hasznos olvasmányok lehetnek Hingyi László könyvei, amelyek valóban számos érdekes részletet tartalmaznak, a sok kis mozaik összerakása révén átfogó képet kaphatunk arról, hogyan látták a háború poklát a harcokban részt vevő honvédek, vagy a pincékben, óvóhelyeken menedéket kereső polgári lakosság.

Létezik a Budapest ostroma kutatócsoport 1944–45, amely eddig dr. Mihályi Balázs kötetait adta ki (Honvédek és hungaristák a Budapest erődben 1944–1945. 2018, és Emlékek Budapest ostromáról, a kitörésről és a hadifogságról 1944-1945. 2019), a Kárpátia Stúdió pedig az idén jelentette meg a kutató Budapest ostroma – A polgári áldozatok című könyvét. Szinte magától értetődő, hogy az elefántcsonttoronyba zárkózó, nemzeti színben tetszelgő, valójában csak magyarul beszélő történészek – akik mai tudásunk szerint értékelik a második világháborút, vagy az emberi tényezők figyelmen kívül hagyásával a gépek háborújává alacsonyítják le a harcokat – szörszálhasogató bírálat tárgyává teszik ezen köteteket, belekötnek a jegyzetapparátusokba, számonkérlik, munkáik miért nem szerepelnek hangsúlyosabban a hivatkozásokban. Természetesen hibák mindig akadnak, legfőképp azoknál, akik nem akadémikusi magasságokból, nagy összefüggésekben tárgyalják az eseményeket és nem masszának látják a magyarságot, hadműveleti térképre tűzhető zászlócskáknak a honvédeket, hanem hétköznapi emberek visszaemlékezéseinek közreadása révén az olvasókra bízzák, hogy a mikrotörténetek elolvasását követően önmagukban alakítsanak ki képet az eseményekről.

Félretéve a fentieket, december 24-e lévén, vizsgáljuk azt, hogy mi történt hetvenhat esztendővel ezelőtt a magyar fővárosban. Budapesten sokan reménykedtek abban, hogy 1944 karácsonya olyan lesz, mint a többi karácsony, ám azok a honvédek és SS-katonák, akik a főváros határában húzódó védőállásokban kuporogtak, jól tudták, hogy a Vörös Hadsereg csapatainak megjelenése mindent megváltoztat. A német–magyar védősereghez tartozó budapesti I. hadtest parancsnoksága ekkor a Sashegyen álló Notre Dame de Sion zárda épületébe kvártélyozott be. Kovács Xavér Ferenc vezérkari százados, az I. hadtest I. a. (hadműveleti) osztályának ideiglenes vezetője a következőkben számolt be karácsonyukról: „Elérkezett a szenteste napja, december 24-e. Alkonyat előtt a Sion-zárda gimnáziumának egy I. emeleti tantermében »éjféli« karácsonyi misére gyűltünk össze. Úgy emlékszem, vitéz dr. Pater Szabó Pius ferences rendi atya, az I. hadtestparancsnokság vezető római katolikus lelkésze mondta a misét. A szertartás felénél dörgő motorokkal két vagy három orosz repülőgép jelent meg és géppuskáikkal végiglőtték a zárda homlokzatát. Szerencsére semmilyen sérülés nem történt, de a misét elég gyors ütemben befejeztük. Délután értesültünk róla, hogy az oroszok az utolsó Budáról kivezető utat is birtokba vették és ezzel bekövetkezett Budapest teljes körülrzása. Ekkor még nem láttuk olyan sötétnek a helyzetet, mint amilyen valójában volt. Bízunk benne, hogy kiszabadítanak.”

A hadtestparancsnokság „békebeli” karácsonyáról más tudósítás is fennmaradt. Dr. Gosztonyi Géza tartalékos tüzér hadnagy, a soproni 101. gépvontatású nehéz tüzérosztály egyik ütegparancsnoka, miután a németek értesítés nélkül kiürítették Érdet, kénytelen volt lövegeit felrobbantani, hogy legénységével visszavonuljon a Budaörsi és a Balatoni út környékére.

Az első vonalból toppant be a hadtestparancsnokságra: „gondoltam, felkeresem Kozma [József] ezredest, Budapest légvédelmi parancsnokát, akit jól ismertem és az ő tanácsát kérem, mitévő legyek, hogy ne utcai harcokba vessenek be. Nem találtam. Erre felmentem a Sion Intézetbe, ott volt a főparancsnokság. Nagy sürgés-forgás, teljes békehangulat. A tiszték

pejacsevics nadrágban [A visszaemlékezőt megcsalhatta memóriája, ugyanis ez nyári viselet volt, a tisztek minden bizonnyal piros szegélyezésű, fekete szalonpantallóban lehettek], kitüntetésekkel mellükön, a hölgyek elegánsan kikészítve, a sok gyermek izgatottan sürgött-forgott, várták a Jézuskát. Karácsonyfa-ünnepség készült. Előadtam egy ezredesnek – a parancsnoknak – a helyzetünket. Úgy értékelte, hogy hazaáruló vagyok és rémhírterjesztő, miért vonultam vissza, hol vannak még oroszok. Letartóztatott. Bezártak egy szobába. Nemsokára az oroszok elkezdtek lőni az épületet, tehát már ágyúink lőtávolán belül vagyunk. Egyszer csak nyílik az ezredes előtt az ajtó, aki tőlem kérdezte, hogy mi ez? Vitánk után azt mondta, feloldja a letartóztatásomat (...)

Szalay István tartalékos tüzér zászlós, a székesfehérvári 4. tábori tüzérosztály egyik alantostisztje is rögzítette karácsonyi emlékeit: „[Budapestről] Csak Pilisvörösvárig jutottunk, mert előttünk éppen bezárult a gyűrű. Nem volt más kiút. Ez volt életemben az első szenteste, amit nem családi körben töltöttem. Nem emlékszem, miként ünnepeltünk, biztos csak ittunk és beszélgettünk. Reggel visszafordult a tüzérosztály, és még délelőtt beértünk Budapestre. Valamelyik budai utcában álltunk meg a lovakat pihentetni. Most már sajnálom, hogy nem jegyeztem meg az utca nevét, megérdemelte volna. Meglátva bennünket a házakból mind lejöttek az emberek, tálakon, tepsikben hozták nekünk a karácsonyi bejglit, diósat-mákosat és válogatás nélkül osztogatták a katonák között. Minden házból, szinte minden lakásból hoztak valamit. És érdeklődtek is, hogy mit tudunk, mi a hadi helyzet. Esküszöm, hogy nem az összeomlásra vártak. Amíg az emberek megélhetési feltételei megvoltak, városban, falun, ez a nemzet még mindig győzni akart, ha nem is, helyesebben irtózott a szovjet megszállás gondolatától is. Ha nem így lett volna, akkor nekik tették volna félre a karácsonyi édességeket, nem pedig nekünk.”

A budai Istenhegyi út egyik lakója, egy fiatalember – akinek személyét az ismeretlenség homálya fedi – naplót vezetett az ostromról. December 24-én szülei kérésére kerékpárra pattant, hogy egy csomagért elmenjen a Rózsadombon lévő Berkenye utcába, de elébb még beugrott egy fényképész boltba. Kerékpártúrája „kalandosra sikeredett”, a szovjet tüzérség mellett a légvédelmi riadót jelző szirénák is felbőgtek. „Finom ebéd után igazán kellemesen éreztem magamat, de sietve le kellett menni Szilviékhez, mert ott négykor gyújtottak fát. Az ágyúk olyan erősen dörögtek, mint még eddig nem. Békességes karácsonyest. Szilviéknél nagyon kellemes volt. Finom süteményt kaptunk és különösen sok könyvet. (...) Igazán nagyon kellemes volt a meleg fogadtatás, a kellemes hangulat és a finom vacsorának beillő uzsonna. Evvel a hangulattal mentem ki a kapun, ahol a háború utálatos borzalma teljes erejével nézett rám. A teljes sötétségben csak az ágyúk sivító dübörgése és a gépfegyverek kattogása hallatszott. Egy-két perc elegendő volt ahhoz, hogy megutálja az ember azt, hogy ember és azt, hogy él ezen a földön. Szent karácsony szeretetünnepén is dübörögtek az ágyúk és szórták a halált. (...) Este felhívott Márta néni és közölte, hogy Budagyöngyénél van az ellenség. Ez volt az este befejezése. Éjjel a tüzérségi tűz erősödött, majd megint alábbhagyott.”

Mit üzen nekünk az 1113 évvel ezelőtt lezajlott pozsonyi csata és a róla szóló film

Általánosan közzismert milyenek a magyar iskolák történelemlkönyvei, mennyi csúsztatás, hamis adat, elferdített tény szerepel bennük. Szerencsések azok a diákok, akiknek olyan történelemtanáruk van, aki helyreterjeszi ezeket a visszásságokat és szívügyének tartja, hogy tanítványainak a magyar történelem valóságába is bepillantást nyújtson. Jó ötven évvel ezelőtt nekem ilyen



tanáraim voltak, ezért tudtam a pozsonyi csatáról, de a helyi és környékbeli történelmi eseményekről és jelentős személyiségekről is.

Pozsonyba kerülve is gyakran emlékeztem a pozsonyi győztes csatára, most pedig, hogy a Magyar Televízió 5-ös kulturális csatornáján beharangozták a viadalról készült animációs film vetítését, érdeklődéssel vártam azt.

Az élmény és tanulság több volt, mint amit reméltem. Nem kételkedtem benne, hogy jó filmet készítenek, inkább furcsának találtam az animációs megjelenítést. De a készítőknak igazuk volt, a film így még hatásosabb lett. Nagyon remélem, hogy sokan nézték, látták és elérte azt a célját, hogy megemelje nemzeti büszkeségünket, hogy feledjük a néha eltúlzott keserűségünket, hogy ne csak örök veszteseknek tartsuk magunkat. Igaz, voltak vesztes csatáink (Augsburg, Muhi, Mohács), sokszor elgáncsoltak bennünket (1848/49, 1956), aljasul megnyirbáltak (Trianon), de mindig talpra álltunk, és ennek példája a pozsonyi csata is.

A küzdelem 907. július 4. és 7. között zajlott, a Keleti Frank Királyság és a Pogány Magyar Fejedelemség között. A honfoglaló magyarok ekkor már a Keleti Frank Királyság határáig nyomultak, ezért a frankok védve területeiket, döntő csapást akartak mérni rájuk.

A viadal azonban számukra vereséggel végződött, amelyben Luitpold bajor herceg és Theotmár salzburgi érsek is elesett, de szinte az egész bajor nemesség és számos keresztény pap is életét

vesztette. A magyarok a győzelemmel újabb területeket nyertek és lényegében befejeződött a honfoglalás, eleink véglegesen megvetették lábukat a Kárpát-medencében.

A magyarok a csatában cselekkel is éltek, hol meghátráltak, hol megsanyargatták ellenfeleiket, a harcok során megmutatkozott náluk a fortély, az ügyesség, a gyorsaság, de a katonai tapasztalat is. Minderre szükség is volt, hiszen az ellenfél jelentős túlerővel rendelkezett.

A viadal lefolyásának a magyar történetírásban nem találjuk nyomát, amit eddig tudunk, azt a vesztesek leírása tartalmazza, amely az Admunten évkönyvben, a Salzburgi évkönyvben, a Freisingi, a Salzburgi és Germániai Necrologiumban olvasható. Persze, feltételezhető a csata jelentősége révén, hogy magyar részről is történtek feljegyzések, de azok az idők során elkallódtak avagy megsemmisültek. Az ellenfelek leírása azonban pontos, részletes, máig támpont az esemény tanulmányozására.

A film a Trianon 100 megemlékezés zárásaként került levetítésre. Rendezője Baltavári Tamás, producere pedig Horváth-Lugossy Gábor, a Magyarságkutató Intézet főigazgatója. Vele a Magyar Nemzet december 20-i számában olvasható beszélgetés, amelyben beszámol a csata jelentőségéről, történelmi hatásáról, de a film készítésének körülményeiről is. A főigazgató szerint ez a magyar történelem első három legfontosabb ütközete, ahol nemcsak a harcosok saját élete, hanem asszonyaik, gyermekeik, tehát a jövő és az egész Kárpát-medence biztonsága volt a tét.

A nézők elé egy látványos, színpompás animációs film került, amely nem csupán a harccal járó öldöklést, de a korabeli élet számos tanújelét, fegyvereket, szablyákat, íjakat, ruházatot, díszítőelemeket, használati tárgyakat, jurtaikat is bemutatja.

Az öltözékeken, tárgyakon megjelennek a szkíta, hun, avar eredetű sztyeppe motívumok, az alkotók igyekeztek az eredetiségre, felhasználva az animáció minden módszerét. Törekedtek a lehető legtökéletesebb munkát végezni, és persze a saját fantáziájukat sem hagyták ki.

A film értéke legfőképpen a csata jelentőségének hangsúlyozásán van, az értéket pedig csak fokozza a film végén felhangzó Egy az Isten című dal Tóth Gabi és FankaDeli előadásában. A Bársony Bálint és Elek Norbert műve ősi magyar hangszereken szólal meg.

Remélhetőleg sok fiatal is megnézte a filmet és ugyancsak tudatosította, amit a Magyar Nemzet cikkének zárószavában írnak: „Nekünk, magyaroknak most, ma is van történelmi küldetésünk, felelősségünk. Egymásért is, a hazánkért is!”

Ez lehet a fényes, diadalmas pozsonyi csata legfőbb üzenete, a film pedig bizonyára hozzájárulhat ahhoz, hogy a fiatalok, a gyerekek tovább kutakodjanak a magyar történelemben, szívesebben nyúljanak a történelmi regények után és többlettudást gyűjtsenek múltunkról, hagyományvilágunkról, győztes, de akár vesztes küzdelmeinkről is. (BM -2020.12.25)

Iskoláink jövőjéről: Itt a lehetőség!

Olvasom Sánta Szilárd írását napilapunk december 7. számában "A magyar iskolák jövőjéről", és furcsa érzések kavarnak bennem. Leginkább a tehetetlenség érzése. Több, mint egy évtizede beszélünk arról, hogy osztályaink kiürülnek, iskoláink pedig sorra bezárnak. Évente 2-6 kis létszámú, alsó tagozatos iskola dől ki a sorból, de már a középiskoláinkat, elsősorban a kis létszámú gimnáziumainkat is elérte ez a hullám.



A szakiskoláink helyzete talán még ennél is szomorúbb. Az ő esetükben a pedagógiai programok gyenge kínálata jelenti a problémát. Sok gyerek ezért inkább szlovák iskolát választ.

A Szlovákiai Magyar Pedagógusok Szövetségének égisze alatt, a Comenius Intézet szakmai támogatásával, kidolgoztunk egy tervezetet iskolahálózatunk optimalizálására. A tanulmányt több vitafórumon bemutattuk és megtárgyaltuk. Az Önkormányzati Szemle 2020. májusi számában publikáltuk is, tehát valamennyi magyar polgármester és önkormányzat megismerkedhetett a tervvel.

A tervzet természetesen nem tartalmaz iskolákra lebontott megoldási javaslatokat, hiszen a feltételek régióként változnak, tehát más-más megoldást igényelnek, de tárgyalási alapként talán elfogadható.

Én úgy gondolom, hogy végre a tettek mezejére kellene lépni. Nem elég sajtótájékoztatókon, verbálisan elutasítani egy félig kész minisztériumi anyagot.

Sánta Szilárddal egyetértve „itt van a nagy lehetőség a hónapok óta egyeztető szlovákiai magyar pártoknak, amellyel bizonyíthatnák, ha létkérdésről van szó, képesek megbirkózni a feladattal. Megmutathatnák, hogy a tenni akarás hajtja őket. Ki kellene dolgozni a szlovákiai magyar iskolahálózat racionalizálásának tervét, mégpedig úgy, ahogy azt mi szeretnénk“.

Aztán ütni a vasat, hogy a saját elképzelésünk szerint történjen az iskolahálózat optimalizálása – mert meg fog történni, efelől ne legyenek kétségeink!

Albert Sándor (2020.12.08.)

2021 A NEMZETI ÚJRAKEZDÉS ÉVE

A nemzetpolitika által
nőkódtegetett rendszerszintű
ogramok nélkülözhetetlenek

A programok
új köntösben

új elemekkel felfrissítve
folytatódnak

oktatás, a kultúra, az ifjúság, a
alád, a gazdaság, az egyház, a
sport, az egészségügy, az
önkormányzatok és a média
területén



Egyetlen
programot
sem
szüntettünk
meg,
folytatásuk
biztosított.

A
járványhelyzetben
átalakítottuk és az
online térbe
helyeztük át
programjainkat,
illetve új
felhívásokat is
hirdettünk.



MAGYAR ÁLLANDÓ ÉRTEKEZLET

2020. NOVEMBER 26.

BUDAPEST

Bebizonyítottuk: összenő, ami összetartozik

Az oktatásban, a kultúrában, a gazdaságban újjáépítettük a Kárpát-medencét

A nemzet határokon átívelő, rendszerszintű támogatása folyamatos

Magyarország minden magyar közös hazája

Minden magyar gyermek újabb órhely

A megmaradás kulcsa továbbra is az erős magyar érdekképviselet, amely a
magyarság széleskörű összefogásával tartható meg és erősíthető tovább

Magyarnak lenni a Kárpát-medencében hátrány helyett újra előny

A Trianon utáni száz év magány korszaka véget ért



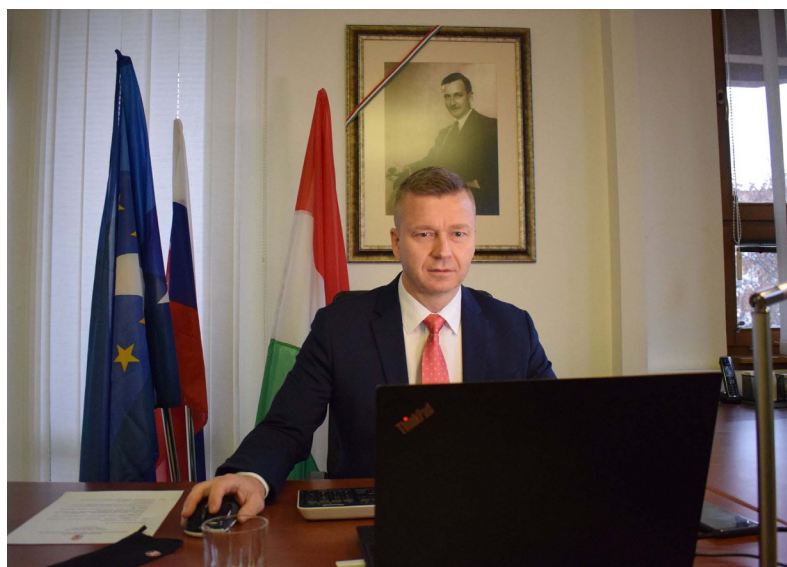
MÁÉRT: 2021 az újrakezdés éve lesz

A járványhelyzetre való tekintettel rendhagyó módon online tartotta 2020. évi plenáris ülését október 26-án a Magyar Állandó Értekezlet (MÁÉRT) és a Magyar Diaszpóra Tanács (MDT). De a külső kényszerítő körülmény ellenére az esemény nem nélkülözte az ünnepélyes megnyitót: a Himnusz hangjait történelmi városaink, tájaink – köztük a Vereckei emlékmű – látványa kísérte.

Potápi Árpád János, a Miniszterelnökség nemzetpolitikáért felelős államtitkára rövid üdvözlő szavai után a korábbi évek hagyománya szerint miniszterelnöki köszöntő következett, a rendkívüli helyzetre való tekintettel ezúttal videóról.

Orbán Viktor miniszterelnök is a rendkívüli helyzetre utalva mutatott rá két egymástól távoli esemény, Trianon 100. évfordulója és a világjárvány közti különös egybeesésre. Mindkettő próbatétel, amely arra emlékeztet, hogy az összetartozás nemcsak a történelmi múlthoz, hanem a jelenhez és a jövőhöz is köt bennünket. Ez a járvány is bizonyítja, hogy bár a történelmi Magyarországot sok darabba vágták, mi mégis összetartozunk. Szlovákiával, Szerbiával, Horvátországgal, Szlovéniával a lehető legszorosabb együttműködést alakítottuk ki, az osztrákokkal szinte napi egyeztetésben voltunk, és közben – a politikai nehézségek ellenére – a Kárpátalján és Erdélyben

élő magyaroknak is segítséget tudunk nyújtani. Bebizonyítottuk, hogy nekünk minden élet számít, határon innen és határon túl, bebizonyítottuk, hogy egyetlen magyar sincs egyedül. A próbatételnek, a világiárványnak még nincs vége. Továbbra is vigyázzunk egymásra! – fejezte be videóköszöntőjét a miniszterelnök.



Forró Krisztián, a Magyar Közösség Pártja elnöke az MKP pozsonyi székházából szintén online formában vett részt a Magyar Állandó Értekezlet ülésén. Az MKP elnöke felszólalásában megköszönte a magyar kormány támogatását, majd tájékoztatott a felvidéki pártoknak a magyar politikai egység irányába haladó tárgyalásokról. „Az egyesülés ugyanakkor nem cél, csupán eszköz. A cél, hogy a felvidéki magyarság megmaradjon és gyarapodjon. (...) Sok munka vár ránk: komoly feladat, hogy a felvidéki magyarok úgy érezzék, a közös magyar párt képes lesz hitelesen képviselni az érdekeiket.” – mondta.

A MÁÉRT ülése

Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes a Magyar Állandó Értekezlet XIX. ülésének első előadójaként arról szólt, hogy tíz éve irányíthatja azt a nemzetpolitikát, amely a Fidesz-KDNP pártszövetség égisze alatt született meg, és támogatásra talált a MÁÉRT által. Az Alaptörvény szellemében folytatott nemzeti politika egyszerűen egyszerű politika is, mert minden nemzet egyszerű és megismételhetetlen érték, amit csak az a nemzet adhat az emberiségnek. Elvárjuk, hogy más nemzetek tiszteletben tartsák a mi nemzetépítésünket, mint ahogy mi természetesnek tartjuk, hogy minden más nemzetnek is joga és kötelessége a saját nemzetépítése.

Keresztény szempontból a nemzet fogalmával kapcsolatban két tévedésre mutatott rá: az egyik a kommunista internacionalizmus és mai változata, a kozmopolitizmus, mert a nemzet lebecsülésével szegényítik az emberiséget, a másik tévedés pedig a sovinizmus, amely kétségbe vonja más nemzetek létezéshez való jogát.

A magyar nemzetpolitika négy alappilléren nyugszik, szögezte le Semjén Zsolt. Az első az identitásvédelem, amely elsősorban a külföldi magyarokat szolgálja. E cél támogatását megtízszerezték, az online térben sem fejlődött vissza, hanem kiszélesedett. A Szülőföldön magyarul program keretében például 224 ezer óvodás és iskolás gyermekhez jutottak el, amely intézményesített kapcsolat a magyar állam és a külföldi családok között. Ebben a munkában kiváló társ a Rákóczi Szövetség. A szervezet említését, mint alkalmat megragadva, a miniszterelnök meleg szavakkal



búcsúzott Halzl Józseftől, a Szövetség nemrég elhunyt elnökétől, méltatva és megköszönve munkásságát.

A határon túli felsőoktatási hálózattal kapcsolatban, amelyet a magyar állam tart fenn, fontosnak tartja, hogy fenntarthatóságuk változó körülmények között is biztosítva legyen. Második alappillér a gazdaságfejlesztés, amit tipikusan „win-win” tevékenységnek tarthatunk, hiszen jó a magyar gazdaságnak, mint befektetés, de jó az utódállamoknak is. A külhoni magyarság számára pedig a szülőföldön megmaradáshoz létfontosságú az identitás erősítése mellett. Harmadik pillér a határon túli etnikai alapú magyar pártok támogatása az európai szabályok és jogi keretek szerint, mert ez az intézményes biztosítéka annak, hogy a magyarság jogait tiszteletben tartásák. Ezzel kapcsolatban leszögezte, hogy Magyarország mindig is támogatja az autonómiát, ami nem kegy, hanem emberi jogok közösségi szinten, ami számos helyen Európában bevált. Ami másnak jár, nekünk is jár. Nem Budapestről megmondva, hogy milyen legyen, hanem minden nemzetrésznek magának kell kidolgoznia a testre szabott autonómiát.

A negyedik alappillért Semjén Zsolt a számára legkedvesebbnek tartja: ez pedig a honosítás, amit történelmi igazságtételnek tart Trianonért.

Végül a miniszterelnök-helyettes köszönetet mondott a Nemzetpolitikai Államtitkárság áldozatos munkájáért ebben a nehéz évben, megígérve, hogy minden elmaradt programot pótolni fognak a járvány elmúlása után, és ezért javasolta, hogy 2021 legyen a nemzeti újrakezdés éve.